

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 642

HET GRAF VAN KONINGIN ASANA

20 CENT

De reus en Raffles trokken uit alle macht.

NIEUWE SERIE.

HET GRAF VAN KONINGIN ASANA.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

EERSTE HOOFDSTUK.

De inzichten van Lars Ekvall.

Nog zelden had zich zulk een groote schare verdrongen in den salon van Markiezin de Saint Aubrey, als op dien avond, toen de bekende Nederlandsche natuurvorscher en alpinist, Visser er zijn lezing hield over de beklimming van het Kara-Korum gebergte.

De meest opzienbarende danseres, de meest in de mode zijnde Indische goochelaar scheen niet die aantrekkingskracht uit te oefenen op de Londensche beau monde als de lezing van dien eenvoudigen Hollander, die, zonder eenigen ophof, en in uitstekend Engelsch zijn prachtige lantarenplaatjes vertoonde, en daarbij een lezing hield.

En het waren niet alleen oude, stramme geleerden, die men daar vond, of geletterde blauwkousen, maar ook aanvallige jonge meisjes, studenten, officieren van alle wapens,

sportmensen, en mensen die in het geheel niets waren, en wier aanwezigheid hier op deze aarde alleen maar verklaard kan worden uit de noodzakelijkheid, het geld aan het rollen te brengen — zij waren schatrijk, zonder meer.

Het huis van Markiezin de Saint Aubrey is uitstekend ingericht voor dergelijke intieme soirées. Het heeft een groote zaal, waar met gemak vijfhonderd personen geplaatst kunnen worden, zonder dat die elkander met knieën en ellebogen hinderen, en waar zich een soort van tooneel bevindt, waar thans het witte doek was gespannen, waarop de projectielantaren de herinneringen afbeeldde van den gewaagden, stoutmoedigen tocht, door Visser en zijn jonge vrouw naar dat schijnbaar ontoegankelijk gebergte volbracht.

Daarnevens, te rechter en te linker zijde, vond men kleinere zalen, die met de groote in verbinding stonden, en waar men zich kon afzonderen, als men dit wenschte. Meestal werden die kleinere zaaltjes gebruikt als speelzalen, waar de ouderen kaartten, souperzalen, of muziekzaal. Ditmaal echter lagen zij daar stil en verlaten, zoo goed als onverlicht, en pas straks, nadat de lezing beëindigd zou zijn, zou ook daar het licht stralen en zou de jeugd zich schadeloos kunnen stellen voor zooveel uren van onbewegelijk, aandachtig toeluisteren.

Op de voorste rijen stoelen, zaten degenen, die uit den aard van hun beroep of liefhebberij het meeste belang moesten stellen in de lezing, geologen, natuurkundigen, en ook geneesheeren. Er waren spierwitte hoofden onder lange, eerwaardige baarden, maar ook gladde, nog jonge gezichten, toebehoorende aan geleerden, die nog pas aan den aanvang van hun weg stonden.

Dan kwamen de dames, die studeerden, omdat zij moesten of uit liefhebberij, jonge zoowel als oude, en verder zat men maar door elkander, naar toeval of genegenheid het wilde.

Er was groot toilet gemaakt, en overal zag men de juweelen fonkelen, de parelen mat glanzen, de diamanten schitteren.

Het zou ook niet anders geduld worden op een soirée van Markiezin de Saint Aubrey, onverschillig of die gewijd was aan Terpsichore dan wel aan Minerva. De gastvrouw zelve zat op een hoekplaats van de derde rij, gekleed in rood satijn, met heel korte rokjes, misschien zelfs wel wat al te kort voor een vrouw van vijf-en-twintig jaar, een driedubbele snoer parelen om den schralen hals, en een band van kleine diamantjes om het voorhoofd, en het grijze, kortgeknipte haar.

Het was omstreeks tien uur, en de pauze tusschen de beide helften van de lezing zou aanstonds beginnen, toen nog een paar gasten zonder eenig leven te maken binnentraden, en zich neerlieten op een kleine rustbank, het eenige meubelstuk in de zaal, dat nog niet in gebruik bleek te zijn genomen.

Die twee mannen waren John Raffles en zijn onafscheidelijke vriend Charles Brand.

Het was op dat oogenblik licht in de zaal, en Raffles, die zijn groote, grijze oogen langzaam liet rondwalen, boog zich naar Brand toe, en fluisterde hem in:

„Je ziet wel dat ik gelijk heb, mijn waarde, en dat het zeer wel de moeite loont, hier eens

een kijkje te komen nemen! Het is waarlijk alsof men een soirée ten hove bijwoont. Ik behoef je niet te zeggen wat deze dames zullen dragen, als het eens werkelijk zulk een uitspanning betrof. Als zij zich bij een beklimming van den Kara-Korum al zoo mooi maken, — wat zullen zij dan niet doen bij de beklimming van de treden van een troon!”

„Alles goed en wel — maar ik vind dat dit plan wel wat spoedig bij je is gerijpt,” fluisterde Brand terug. „Het lijkt mij vrij gevaarlijk wat je voornemens bent.”

„Waarde Brand — ik geloof dat wij nog zelden zoiets gemakkelijks bij de hand zullen hebben gehad! Na de pauze zal het voortdurend donker blijven, want dan wordt er nog een reeks lantarenplaatjes vertoond, de toeschouwers zullen in de wolken zijn, wat niet te verwonderen is, als men bedenkt dat de Kara-Korum tienduizend voet hoog is, en van dien toestand zullen wij profiteeren, een en ander te escamoteeren! Ik verzoek je in het feit dat ik rijm geen uitvloeisel te zien van een opgewekte stemming — ik verzeker je dat zij beneden het vriespunt is! Londen staat mij al weer vreeselijk tegen, en ik wenschte wel een gereede aanleiding te hebben, de stad voor eenige weken en liever nog maanden den rug toe te keeren!”

„Dan bij ik maar heel blij, dat de Bende van het Kwade Oog in den laatsten tijd niets meer van zich laat hooren!” zeide Brand droogjes. „Je zou in staat zijn, op het eerste gerucht van wederopleving weer naar het land van den Dollar en de nagemaakte whisky te vertrekken!”

„Ik zou geen seconde aarzelen!” verzekerde Raffles bedaard. „Wij hebben hier nu weer eenige avonturen beleefd, die zeker niet zonder spanning en vreemdheid waren — maar ik haak naar verandering, en als dit achter den rug is, als wij een klein gedeelte geoogst hebben, van wat hier zoo overvloedig gezaaid ligt om blanke halsen en ronde armen, dan zullen wij eens iets bedenken, dat verandering kan brengen in dit eentonig bestaan!”

Brand hief met een uitdrukking van komische wanhoop zijn blauwe oogen naar het plafond, en zuchtte:

„Een eentonig bestaan! Nu, het is maar een kwestie van opvatting. Ik kan je wel verzekeren, dat ik er ruimschoots door bevredigd wordt. Als de eentonigheid zich in dezen vorm voordoet, dan lijkt ze volgens mij verdacht veel op de wildste emoties! Wacht Henderson met de auto?”

„Dat spreekt vanzelf — ik had hem dat toch bevolen!”

„Wanneer moet het gebeuren?”

„Zoo spoedig mogelijk na de pauze. De aandacht is dan nog versch en gespannen, en het verwijderen der overtollige sieraden zal zonder eenige moeite kunnen plaatshebben!”

„Het is een genot, jou de zaken zoo te hooren voorstellen!” hernam Brand ironisch. „Veronderstel, dat de galant van een dier „van overtollige sieraden ontdane dames” iets bemerkt, en je aan de rokspand vasthoudt?”

„Dan mag hij mijn rokspand behouden, Brand! Heb ik je nog niets verteld van mijn kleine uitvinding, waarvan de eenvoud en tegelijk de doeltreffendheid alleen worden geëvenaard door mijn domheid, er niet eerder op te komen? Mijn rokspanden zijn — looze rokspanden! Zij zijn met een onzichtbare rijgsteek bevestigd, en wie mij wil vasthouden, — die houdt alleen maar een waardeloos deel van mij vast.”

„Mijn hemel — dan zul je er uitzien als een Eton-boy!” zeide Brand ontdaan.

„Waarde Brand — mijnentwege zou ik lijken op een zuigeling, als het maar dienstig is, om een snel heenkomen te verzekeren! Apropos — je pruik is een weinig te donker voor de kleur van je wenkbrauwen, ik zie dat nu pas goed bij dit schelle licht. Nu, het hindert niet, wij zitten achteraan, en tijdens de pauze zullen wij ons wat achteraf houden.”

„Hoe ben je eigenlijk aan de uitnodigingskaarten gekomen?”

„Ik ben naar den drukker van die kaarten gegaan, Brand, en daar heb ik er mij eenige weten te verschaffen. Het toeval was mij in zooverre dienstig, dat de meesterknecht juist een paar exemplaren van de drukkerij op het kantoor kwam brengen opdat de bedrijfsleider ze zou goedkeuren. Dat vergemakkelijkte mij het werk natuurlijk aanzienlijk.”

„Ken je de Markiezin de Saint Aubrey persoonlijk?”

„Ja, tamelijk goed! Ik ken haar, zooals men de vrouw kent, die ons ten huwelijk heeft gevraagd.”

„Wat vertel je me daar?” riep Brand ten hoogste verbaasd uit. „Je neemt zeker een loopje met me?”

„Stil Brand, stil! Hoe kun je vermoeden, dat ik met zulke heilige instellingen als het huwelijk, den draak zou durven steken? Het is zooals ik je zeg — de Markiezin heeft mij ten huwelijk gevraagd, een paar jaar geleden. Begrijp mij goed — niet in mijn ware hoeda-

nigheid, want die kende zij niet, maar in mijn kwaliteit van — van — laat eens zien — wat stelde ik ook weer voor? Juist — een majoor van de lijfgarde! Ik moet er verbazend indrukwekkend hebben uitgezien, met mijn witte pantalon, mijn glimmende, hooge rijlaarzen, en mijn zilveren helm, want de Markiezin stelde mij voor, haar te schaken, en ergens op een onbewoond eiland het hutje te bouwen, dat je wel bekend moet zijn uit ouderwetsche romans. Ik moest tot mijn leedwezen het vereerende aanbod van de hand wijzen, zooals vanzelf spreekt, en de Markiezin verzekerde dat ik haar hart gebroken had. Ik vind dat zij er voor een vrouw met een gebroken hart vanavond tamelijk goed uitziet. Booze tongen verzekeren dat zij zich sinds dien getroost heeft met den tweeden viool uit het Opera orkest! Het is wel niet precies hetzelfde als een majoor, maar de man had boven mij voor, dat hij nog jong was, en niet zeer scrupuleus. Hij dineerde niet meer in dat kleine, Italiaansche eethuis in Soho, maar in het Carlton, hij kocht zijden dassen, hij schafte zich een Fordje aan, en slobkousen. Dat had hij alles aan die goede Markiezin te danken, en alles was in de beste orde, want zij bleef in ieder geval de eerste viool spelen. Maar daar is de lezing ten einde — laten wij ons in een van de zijzalen terugtrekken!”

Het publiek was opgerezen van de gemakkelijke stoelen, en verspreidde zich in de veel koelere zijzalen, in een waarvan een koud buffet was aangericht.

Raffles en Brand drentelden wat rond, terwijl de groote lezingzaal wat gelucht werd, toen hun aandacht getrokken werd door een hooge, schelle stem, die klonk uit een der zijzalen, waar zich een dertigtal dames en heeren verzameld hadden, die zich gegroepeerd hadden rondom een kleine man die met driftige gebaren iets scheen uit te leggen.

Raffles en Brand kwamen naderbij, en zij zagen de zonderlingste personages, die men zich maar kon voorstellen.

Het was een kleine man, dor en schraal, die schier verdronk in een veel te groote rok, waarvan de mouwen hem tot op de vingertoppen hingen, en de broek in de gedaante van een uitgerekte harmonicabalg op zijn slecht gepoetste schoenen hing. Het veel te lange en te wijde witte vest gaf hem het uiterlijk van een van die circusclowns, die men August de Domme noemt.

Hij hield er waarschijnlijk van, zijn hals steeds vrij te kunnen bewegen, want zijn

boord was een nummer of zeven te wijd, en het witte dasje eronder hing treurig en scheef omlaag.

Het merkwaardigste aan zijn gezicht was het voorhoofd. Het was beenig en geel als ivoor, en zoo hoog, als Raffles nog nooit eenig menschelijk voorhoofd had gezien. Onder wenkbrauwen, ruig als harige rupsen, schitterden twee verstandige, kleine grijze oogen achter de ronde glazen van een geweldigen bril, in een hoornen montuur. Op het smalle, vogelachtige gezicht was geen spoor van haargroei te ontdekken, behalve de ruige wenkbrauwen, de mond had dunne, smalle lippen, maar was krachtig en goed gesneden, de neus was groot en scherp als de snavel van een havik, de ooren waren groot en stonden ver van het hoofd, de gelaatskleur was wasbleek, als van lieden, die gewend zijn, bijna hun geheele leven in een besloten vertrek door te brengen.

Vlak naast hem stond het mooiste meisje dat men zich kan denken, bijna een hoofd grooter, met aschblond haar, dat in dikke tressen om haar ronde wangen hing. Zij had groote, bruine oogen, die een weinig verschrikt en verlegen rondzagen, als van iemand die niet gewend is, zich in zulk deftig gezelschap te bewegen.

Brand herkende hen het eerst.

„Lars Ekvall en zijn dochter Inge!” fluisterde hij. „De Zweedsche archeoloog. Wijd en zijd beroemd om zijn ontdekkingen en zijn verklaringen van oude, Egyptische inscripties.”

„Een zeer merkwaardig man!” zeide Raffles zacht. „Ik heb van hem gehoord. Waar praat hij nu zoo driftig over?”

De twee vrienden waren wat naderbij gekomen, en hoorden juist hoe de kleine, magere man, in zeer goed Engelsch opgewonden uitriep:

„En al heeft men het mij van verscheidene zijden bestreden, ik blijf bij wat ik zoeven zeide, en ook herhaaldelijk in tijdschriftartikelen heb betoogd — het gedeelte van Afrika, waarover ik u zoeven sprak is lang geleden niet alleen bewoond geweest, maar moet zelfs het centrum hebben gevormd van een geheel afzonderlijke beschaving. Ik zou daarvoor talrijke bewijzen kunnen bijbrengen — maar ik laat het na, omdat ik vrees, hier voor een publiek van leeken te spreken, die mij toch niet zouden kunnen volgen. Maar ik zeg u, als er voldoende gelegenheid was om de streek van Mabruk naar behooren na te vorschen,

dan zou men daar dingen aantreffen — dingen van buitengewoon belang voor de geschiedenis der Afrikaansche beschaving! En ik blijf er bij — op slechts eenige tientallen mijlen van Mabruk moet zich nog steeds het Koningsgraf bevinden van Koningin Asana, die leefde omtrent zesduizend jaren voor Christus!”

Het bleef een oogenblik doodstil in het zaaltje. Sommige gasten zagen elkander veelbeteekenend, een weinig spottend aan, of ook wel medelijdend. Anderen haalden heel eventjes de schouders op.

Inge Ekvall was een beetje bleeker geworden, en keek nu uitdagend rond, alsof zij al die vreemde menschen tartte, die den draak durfden steken met haar geleerden vader, en niemand gaf antwoord op wat de oude man zeide.

Het is waar dat allen een weinig in hun wiek waren geschoten vanwege het woordje „leek”, hetwelk de hooggeleerde oudheidkundige hen naar het hoofd had geslingerd.

Over zijn brilleglazen heenloerend keek professor Lars Ekvall een oogenblik zwijgend rond, en zeide toen bedaard:

„Ik had dit natuurlijk evengoed tegen steenen kunnen verzekeren! Ik neem het u niet kwalijk dat gij mij niet kunt volgen. Ik kan alleen maar herhalen wat ik al zoo vaak gezegd heb — als iemand mij maar in staat wilde stellen, daarheen een expeditie op touw te zetten, dan zou ik bewijzen, dat het Koningsgraf bij Mabruk nog moet bestaan, en dat het niet alleen de mummie bevat van koningin Asana, maar zeker onberekenbare schatten aan juweelen en goud. Wat die sieraden betreft — ik geef er weinig om, maar gaarne zou ik het inwendige zien van dat geheimzinnig samenstel van gangen en spelonken, waar het stoffelijk overschot van die koningin nog moet rusten. Ik zeg u dat het graf van Toet-Ankh-Amen daarbij vergeleken een dertigcents bazar is!”

Het kleine mannetje keek uitdagend rond, en scheen op een antwoord te wachten.

Toen liet zich een stem hooren, die zeide:

„Gij zoudt het aan de Zweedsche faculteit voor oudheidvorsching kunnen vragen, Professor!”

„Dat heb ik gedaan, mijnheer! De Zweedsche Faculteit antwoordde mij, dat zij zich alleen bemoeide met Egyptologische onderzoekingen, en haar gebied niet kon uitstrekken tot Midden-Afrika!”

„Gij hadt geld kunnen vragen aan den Koning!”

„Zijne Majesteit gevoelt heel weinig voor dingen, die hij ouderwetsch noemt, mijnheer!” hernam de kleine professor kortaf.

„Maar de regeering van uw land?”

„Die regeering bezuinigt, mijnheer! Ook Zweden heeft veel te lijden gehad van den oorlog, er staan tal van economische verbeteringen op ons werkprogramma, daarvoor is geld noodig, en men wil geen twee millioen kronen missen voor een ouden dwaas — want met dien eere naam word ik zelfs in mijn eigen land onderscheiden, wanneer ik spreek over het koningsgraf!”

„Hebt gij daarvoor twee millioen noodig?” riep de vrager van zoeven verschrikt uit.

„Ja zeker, mijnheer!” riep de oude professor op driftigen toon. „Vindt gij het soms te veel? Vergeet gij dan dat ik waarschijnlijk maanden onderweg zal moeten zijn, dat er van een gebaanden weg daarginds, laat staan, van een trein, een omnibus, of iets van dien aard geen sprake is? Verliest gij uit het oog dat ik die reis, aanvangende te Bir Oran, aan den grooten karavaanweg van Tadjakant naar Timboektoe gelegen niet anders zal kunnen afleggen dan op den rug van een ka-

meel gezeten, dat ik gidsen zal behoeven, dragers, dat die lieden betaald moeten worden, dat ik kostbare instrumenten zal moeten vervoeren, dat ik werkkrachten zal moeten huren? Het is een zaak waarmede misschien een half jaar gemoeid zou zijn, omdat ik geen andere middelen van vervoer zal kunnen krijgen! Maar wat praat ik? Het is immers alles verloren moeite!”

De professor had dit laatste op een bitteren toon gezegd, vatte zijn mooie dochter onder den arm, die zenuwachtig met haar waaier-tje speelde, en begaf zich naar een aangrenzende zaal, en hij was daar nauwelijks, of een bediende trad op hem toe, die hem met een buiging een stukje papier ter hand stelde.

Hij vouwde het open, en las, terwijl zijn beenige vingers begonnen te trillen en zijn oogen knipperden:

„Graaf Palmhurst biedt aan Professor Ekvall zijn vlieg-machine en een bedrag van twintig duizend pond sterling aan, teneinde hem zijn onderzoekstocht naar Mabruk mogelijk te maken, waaraan hij hem binnen twee dagen zal kunnen brengen, onder dit beding echter, dat Graaf Palmhurst hem met twee zijner vrienden zal mogen vergezellen!”

TWEEDE HOOFDSTUK.

Kennismaking.

Het papier ritselde in de bevende hand van den geleerde.

Hij schoof zijn bril op zijn beenig voorhoofd, las den brief toen nog eens, rukte het leeswerktuig met een driftig gebaar vooraan op de punt van zijn grooten neus, scheen een oogenblik in beraad, en duwde toen het briefje Inge in de hand, met het korte bevel:

„Daar — lees dat eens!”

Het meisje doorliep haastig de weinige regels, trok haar mooie wenkbrauwen hoog op, en zeide toen zachtjes het hoofd schuddend:

„Dat moet zeker een grap zijn, vader — en

ik vind het nog al een heel leelijke grap ook!”

„Een grap? Waarom een grap?” riep de kleine man driftig uit. „Is het zoo dwaas, dat men je vader het voorstel doet, hem geldelijk steun te bieden? Is het ondenkbaar, dat er, naast millioenen ezels, één verstandig man op deze wereld woont, die inziet, dat ik wel eens gelijk kon hebben? Ben ik zulk een kruk, dat ik het niet waard ben, dat men...”

Reeds had Inge hem met een gebaar vol liefde kalmeerend de kleine hand op den schouder gelegd, maar professor Lars Ekvall was uit zichzelf reeds genoodzaakt zijn woor-

denstroom af te breken, want hij kreeg een hoestbui, die hem het verder spreken onmogelijk maakte.

„Beste vader — wat u daar zegt is natuurlijk volkomen juist, en u kent uw dochtertje toch wel voldoende, om te weten dat zij altijd naast u zal staan, en er heelemaal zoo over denkt als u! Maar heeft u dan niet gelezen, dat die graaf Palmhurst u binnen twee dagen naar daarginds wil brengen? Zoiets is toch volkomen onmogelijk!”

„En waarom zou het onmogelijk zijn?” kwam de geleerde driftig. „Je zult toch wel met mij eens zijn, dat een vliegtuig vrij wat vlugger gaat dan een kameel, zelfs dan een trein, ja zelfs dan een renwagen? Snelheden van 250 Kilometer zijn niets bijzonders meer — men legt den afstand Londen-Parijs tegenwoordig in twee uren af, en menigmaal in nog minder tijd!”

„Maar zelfs die snelheid in aanmerking nemend, vadertje, zouden er toch nog wel vier of vijf dagen noodig zijn....”

„Mijnentwege!” riep professor Ekvall knorrig uit, „het mogen er ook zes zijn! Maakt dat eenig verschil uit?”

„Maar vader — bedenk dan toch, dat die vliegtuig moet vliegen over volkomen verlaten streken, nog ondoorzocht, woest en bar, zonder bosschen, zonder water, waar nog nooit een blanke den voet heeft gezet....”

„Dan zal ik die eerste blanke zijn!” zeide de professor rustig. „En ik zou mij ook niet kunnen voorstellen, waarom een vliegtuig niet voldoende voorraad zou kunnen meenemen, om ons naar die plek te brengen — de omgeving van Mabruk.”

„En toch blijf ik aan een leelijke grap gelooven vader, totdat graaf Palmhurst u in mijn tegenwoordigheid herhaald zal hebben, dat het hem ernst is!”

„Hier is hij al, miss Inge!” liet de stem van Raffles zich hooren, die zoeven op den drempel verschenen was, door Brand gevolgd, en de laatste woorden gehoord had.

Het meisje verschrikte, kreeg een kleur, en keek wat schuw naar den binnentredende, maar een blik op zijn glimlachend gelaat schein haar een weinig gerust te stellen.

„Is u graaf Palmhurst?” stamelde zij. „Neem mij dan niet kwalijk, graaf, als ik... maar ik geloofde....”

„Verontschuldigt u niet, miss Inge!” viel Raffles haar in de rede. „Iedereen zou in uw plaats waarschijnlijk hetzelfde hebben gedaan! Professor Ekvall, hier zijn wij — ik

herhaal mondeling mijn aanbod, dat ik u zoeven schriftelijk deed. Ik heb een vliegtuig, die u binnen twee dagen naar de streek van Afrika kan brengen, in welke zuidelijke helft Mabruk is gelegen. Wanneer gij het goedvindt, zouden wij zelfs Timir Sarrar als standplaats kunnen nemen, want er bevindt zich daar een oase, met een bron, die slechts zelden uitdroogt en heeft dus in dat opzicht de voorkeur boven Mabruk, dat in een dorre en droge vlakke ligt.”

De kleine, verstandige oogen van den geleerde waren gaan schitteren, hij was met een paar stappen bij Raffles, vatte met trillende vingers diens beide handen, en zeide:

„Zoudt gij — zoudt gij waarlijk kennis dragen van de omstandigheden daarginds? Kent gij het land?”

„Zooals men een land moet kennen, professor, dat men eenmaal bezocht heeft, al is het dan tegen zijn wil!” antwoordde Raffles glimlachend. „Twee jaren geleden bevond ik mij met mijn vliegtuig boven Taudeni, aan den karavaanweg gelegen, een verschrikkelijke orkaan overviel ons, mijn vrienden en mij, en hield bijna twee dagen aan een stuk aan. Van een noodlanding was geen sprake — zij zou onzen dood beteekend hebben. De orkaan dreef ons als een dor blad voort, en toen hij eindelijk bedaarde konden wij nog maar juist landen, met ons gehavend toestel, in een volkomen onbekende streek — waar wij zeer vreemde avonturen hebben beleefd, die ik u misschien nog wel eens zal mededeelen. Ik hoopte daar in de buurt nog wel eens terug te komen, en — nu zich de onverhoopte gelegenheid daartoe aanbiedt, nu ik een geleerden ethnoloog als gij zijt kan steunen in zijn poging om daarginds iets zeer merkwaardigs te ontdekken — nu stel ik mij in uw dienst, en wil ik u helpen zooveel ik kan!”

Professor Ekvall schein zijn vreugde bijna niet op te kunnen.

Hij danste heen en weer als een kleine jongen, die een koekje gekregen heeft.

Hij was buitengewoon geleerd, hij bezat een zeer scherp vernuft, maar hij was ijdel, zooals menig man van de wetenschap, en de woorden van Raffles hadden hem gestreeld.

Hij had ook den man die daar sprak aandachtig opgenomen, en hij wist dat hij stond tegenover een krachtig man, die wist wat hij wilde, die in staat was, groote vermoeyenissen te doorstaan, met stalen zenuwen, voor niets terugdeinzend, en gewend aan een leven vol ontberingen in de open lucht.

Hij dacht een oogenblik na, en trok Raffles onverhoeds mede naar een hoekje waar eenige fauteuils bijeen stonden, terwijl Inge en Brand, na elkaar even glimlachend te hebben aangezien, langzaam volgden.

„Graaf Palmhurst,” begon de kleine man, op zijn gewone, kortaangebonden manier, „ik zou een driedubbele dwaas zijn, en niet waard, langer deel uit te maken van de Zweedsche Academie van Wetenschappen als ik uw voorstel, door welke motieven u dan ook ingegeven, niet met beide handen aangreep! Alvorens wij verder gaan moet ik u echter eerlijk zeggen, dat gij u wellicht aan groote gevaren gaat blootstellen!”

„Dat weet ik, professor,” zeide Raffles kalm.

„Dat wij misschien gebrek en ontbering zullen moeten lijden!”

„Dat weet ik!”

„Dat de mogelijkheid bestaat — dat er kans is — dat wij rekening moeten houden met het geval, dat wij in het geheel niet zullen terugkeeren van deze onderneming!”

„Ook dat weet ik, professor!” sprak Raffles glimlachend. „Het weerhoudt mij niet om bij mijn voorstel te blijven. Gij kunt mijn vlieg-machine krijgen, onder de voorwaarde, die ik u noemde!”

„Is zij betrouwbaar?”

„Volkomen!”

„Kan zij een grooten voorraad levensmiddelen, instrumenten, kampeerbenodigdheden meevoeren?”

„Mijn nieuwe machine is berekend op het meenemen van drie ton dood gewicht professor — benevens vier of vijf passagiers.”

„Dat is prachtig! Is zij snel?”

„Zij kan, als het moet, zeshonderd kilometer per uur afleggen, professor.”

De groote bril vloog met een ruk omhoog, en de kleine geleerde scheen Raffles met zijn diepliggende oogjes te willen doorboren. Hij keek schuw een oogenblik naar zijn dochter, maakte een beweging alsof hij wilde opstaan, en zeide toen norsch:

„Mijn dochter schijnt het toch aan het goede einde te hebben gehad — gij heb den spot willen drijven met een ouden man die u geen haarbreed in den weg heeft gelegd. Het spijt mij van den verloren tijd, ik. . . .”

Maar een enkel gebaar van Raffles scheen hem te kalmeeren, en hij begon met zenuwachtige bewegingen zijn brilleglazen op te poetsen.

„Gij moogt mij niet betichten van zulk een

laffe grappemakerij professor!” zeide Raffles hoofdschuddend. „Intusschen — ik kan mij wel begripen dat gij mijn mededeeling wanstouwend aanvaardt. Of eigenlijk aanvaardt gij haar in het geheel niet, toch bevat zij waarheid, niets dan de waarheid! Gij kunt er trouwens onmiddellijk de proef van nemen, wanneer gij maar wilt!”

„Zeshonderd kilometer!” stotterde de professor Ekvall verbluft, „maar zijt gij dan — dan moet gij een wondermensch zijn! Hebt gij zelf die vlieg-machine vervaardigd?”

„Uitgedacht professor — alleen maar uitgedacht! Anderen bouwden de onderdeelen. Mejuffrouw sprak van benzine — wij zullen die echter niet noodig hebben. Mijn vliegtuig wordt gedreven door middel van gecompri-meerd lichtgas!”

„Prachtig! Prachtig!” jubelde de geleerde. „Ik zie dat gij, behalve graaf, ook een man van karakter en kundigheden zijt! En zeg mij nu eerlijk — gelooft gij aan wat ik daarginds in de rookkamer zeide tegen die botterikken, die mij uitlachten?”

„Als ik er niet aan geloofde, professor, dan zou ik u denkelijk dit voorstel niet gedaan hebben!” antwoordde Raffles rustig.

„Neen, dat is zoo! Dat is zoo!” riep de kleine man uit, ijverig zijn vogelkopje schuddend. „Ik wist niet wat ik zeggen moest, ik ben er nog geheel door overrompeld! Is deze heer de vriend die mee wil gaan?”

„Ja professor — en hij is even bereid als ik, en evenzeer geneigd, zich naar uw wenschen te voegen!” antwoordde Raffles, met een haastig knipoogje in de richting van Brand, die nog geen woord gezegd had.

„En de derde man?”

„Onmisbaar, professor! Hij is mijn chauffeur, trouw als een waakhond, moedig als een leeuw, sterk als een olifant. . . .”

„Een menagerie op zichzelf dus!” riep de hooggeleerde heer, die zelden een grapje maakte, maar er dan ook steeds zelf hartelijk om moest lachen. „Nu, dan zullen wij dus met z'n vieren zijn!”

„Welneen vader — met zijn vijven!” zeide Inge, die zwijgend had toegeluisterd, terwijl zij Raffles nu en dan scherp opnam.

„Met zijn vijven?” herhaalde professor, terwijl hij zich achter een van zijn groote ooren krabde, alsof hij voor de vuist weg een moeilijk raadsel moest oplossen. „Hoe zit dat nu? Ik, en deze beide heeren, en de vriend, dat is vier. . . .”

„En ik, maakt vijf!" voltooide Inge rustig den zin. „Ik ga met je mee, vader."

„Je gaat met mij mee? Wat is dat nu? Daarvan was immers in het geheel geen sprake!" verweerde zich de kleine man.

„Misschien niet — omdat u mij altijd heeft willen thuishouden vader, maar nu wij over zulk een heerlijk vervoermiddel kunnen beschikken — nu laat ik u niet alleen trekken! Tenminste — als graaf Palmhurst er niets op tegen heeft!"

Raffles nam het mooie meisje met het prachtig geteekende gezicht en de groote, heldere oogen een oogenblik aandachtig op, en zeide toen:

„Gij moet wel weten, miss Inge, dat het een hard leven zal zijn!"

„Daaraan ben ik gewend — ik heb vader al eens naar Australië en naar Thibet vergezeld!"

„Wij zullen misschien zware ontbering moeten lijden!"

„Die deren mij niet. Wat mijn vader doorstaat — dat kan ik, zijn dochter, ook dragen!"

„Wij zullen moeten strijden tegen dieren, en misschien ook menschen, tegen de natuur zelf!"

„Dan help ik u daarbij! Ik kan heel goed met een geweer omgaan — en ik ben niet zoo nutteloos als gij misschien wel denkt! Ik kan koken, ik kan uw goed verstellen, ik kan de dieren verzorgen, ik meen paarden of muilezels, en ik kan nog wel meer dingen verrichten, waardoor u het eigenlijke werk vergemakkelijkt wordt! Gij kunt mij niet dwingen om thuis te blijven, terwijl mijn vader zich in gevaar begeeft. Ik ken hem. Hij is zoo gedachtenloos, dat hij de woestijn aanziet voor Trafalgar Square, en zou gaan slapen met zijn hoofd op den rug van een krokodil, hij is erg knap, er bestaat geen knapper geleerde in heel Zweden — maar hij is een klein kind, en men kan hem geen oogenblik uit het oog verliezen!"

„Ja maar zeg eens even!" sputterde de professor boos tegen, „dat kan ik mij niet laten welgevallen! Je praat heel oneerbiedig over je vader, Inge! Het zou werkelijk beter zijn als je thuis bleef, en je studies voltooide!"

„Ik kan ze niet beter voltooien vader, dan op de plek zelve, waarop die studies betrekking hebben! En ik ga mee, daarbij blijft het, tenzij graaf Palmhurst het mij bepaald verbiedt!"

Raffles scheen nog een oogenblik met zich-

zelve te rade te gaan, toen nam hij de kleine, stevige hand in de zijne, en zeide:

„Wanneer gij de verantwoording voor uzelf neemt, miss, dan stem ik toe. Eigenlijk is er ook minder gevaar aan de onderneming verbonden, dan wij nu wel meenen. De vlieg-machine is immers steeds bij de hand, en wij zullen wel zorgen, dat wij altijd bij elkaar blijven, en elkaar kunnen helpen. Voor wanneer is het vertrek vastgesteld?"

„Wel, er was in het geheel niets vastgesteld!" riep professor Ekvall uit, „hoe zou dat kunnen? Ik heb geen geld, en ik kon het ook niet krijgen! Maar steeds heb ik gehoopt op een wonder, en daarom ben ik bereid om reeds over een week te vertrekken! Ik heb hier nog een lezing, en nog een in Manchester, en in die week kan ik geheel gereed zijn. En gij?"

„O, ik zou desnoods morgen kunnen vertrekken," antwoordde Raffles glimlachend. „Er zijn geen banden die mij zouden kunnen terughouden — en ik behoef alleen maar eenige platte koffers te pakken, mijn geweren na te zien, en twee, drie brieven te schrijven! En nu wij dit hebben afgesproken, professor, nu moet ge mijn laatste voorwaarde hooren, en gij ook, miss Inge! Gij belooft mij hier op handslag, met niemand, wie dan ook, en heel zeker niet met verslaggevers, een enkel woord te spreken over ons plan! Ik heb reden om dat geheim te houden, en al kan ik u die onmogelijk mededeelen — ik hoop en ik verwacht dat gij ze zult willen eerbiedigen!"

„Moet het ook geheim gehouden worden als wij terugkeeren?" vroeg de professor, die het denkbeeld bijna niet verdragen kon, dat een zoo kostbare ontdekking, als hij voornemens was te doen, voor tijdgenoot en nageslacht verborgen moest blijven.

„Welneen professor!" antwoordde Raffles geruststellend. „Dat behoeft volstrekt niet. Integendeel, ik zie reeds met de grootste spanning uw verslag tegemoet, dat zeker hoogstbelangwekkend zal worden — misschien nog wel belangwekkender dan dat van Howard over de vondst van Toet-Ankh-Amen's Koningsgraf of graf in het Dal der Koningen."

Het expressieve gelaat van den geleerde vertoonde een uitdrukking van blijdschap, en zijn oogen schitterden toen hij uitriep:

„Als de geheimhouding kan worden opgeheven zoodra wij terug zijn — dan geef ik u mijn woord, dat niemand iets van onze onder-

nemingen zal weten! Wanneer kan ik u weer spreken, graaf?

"Tijd en plaats lijken mij hier minder gunstig. Wilt gij ons misschien morgen in ons hotel komen bezoeken? Breng dan ook dien anderen man mede, uw vriend — uw kok..."

"Pardon, mijn chauffeur, professor!"

"Zeide ik dat niet? Breng hem mede, want ik wil al mijn tochtgenooten leeren kennen. Ik zal u dan tevens mededeelen, wat mij bracht tot mijn inzichten aangaande het koningsgraf bij Mabruk, omgeven door een geheele Necropolis — ofschoon gij daarin in het geheel geen belang schijnt te stellen!"

"Het allergrootste belang, professor!" her-

nam Raffles, glimlachend om de drift en de prikkelbaarheid van den kleinen geleerde. "Morgen om twee uur komen wij bij u, en spreken nader af. Tot morgen, miss Inge!"

Raffles en Brand namen met een buiging afscheid, en terwijl professor Ekvall handenwrijvend heen en weer liep, kleine uitroepjes slakend van zenuwachtigheid en vreugde, bleef Inge naar de deur kijken, waardoor de beide vrienden vertrokken waren, en zeide toen peinzend voor zich heen:

"Waar heb ik toch iets gelezen van een vliegmaschine, die zeshonderd kilometer per uur kon afleggen — en aan wie behoorde die machine toch ook alweer?..."

Weet U, dat de etiketten der DUBEC verpakking recht geven op Kunstkleurenfoto's van Filmsterren in fraaie lijst? Vraagt Uw winkeller of den fabrikant de voorwaarden.

DERDE HOOFDSTUK.

Toebereidselen en vertrek.

Raffles was een man van de klok, en het groote uurwerk in de vestibule van het Hotel Cecil had nauwelijks twee galmende slagen laten hooren, of graaf Palmhurst, door Brand en Henderson vergezeld, liet zich bij den hooggeleerden heer Ekvall aandienen.

De drie mannen werden aanstonds naar de logeerkamer van den Zweedschen geleerde gebracht, die hun uit zijn slaapkamer tegemoet trad, thans gekleed in een grijze pantalon en een slobberig, versleten fluweelen colbertjasje, waarvan alle zakken opgepropt waren met paperassen en dagbladen.

Hij drukte Raffles en Brand met zenuwachtige haast de hand, en bleef toen vol verbazing staan voor Henderson.

Zijn hoofd kwam nauwelijks ter hoogte van den ondersten vestknoop van den reus en hij moest, met zijn handen in de zijde gesteund, een heel eind achteruit leunen, om naar het goedmoedig glimlachende gelaat van dien Hercules te kunnen zien.

Hij rukte een paar malen driftig aan zijn bril, en zeide toen:

"Dat is een unicum! Van welken landaard ben je, vriend?"

"Een Schot, Professor, met uw welnemen!" antwoordde Henderson, en hij liet al zijn schitterend witte, groote tanden zien.

"Welzoo — een Schot! Is het erfelijk in je familie?"

„Wat bedoelt professor?" vroeg de reus verbluft.

„Die lichaamsbouw, man!" antwoordde de geleerde ongeduldig. „Je bent boven de maat. Je bent zeker zes en een halve voet. En wat een spierstelsel — wat een borst — wat een schouders! Vaak ziek geweest? Neen zeker? Is dat gebit echt?"

Henderson kreeg een kleur. Hij was blijkbaar in zijn wiek geschoten. Hij stak zijn hand haastig in een van zijn zakken, waarin hij altijd allerlei rommel bewaarde, haalde er een langen spijker uit, bijna vier millimeter dik, hield hem voor den neus van het kleine mantetje, en zeide:

„Weet u wat dat is, professor?"

„Wel, dat is een spijker!" antwoordde Lars Ekvall verwonderd. „Wat moet daarmee?"

„Wilt u dien eens doorbijten?"

„Ik — dien spijker doorbijten?" schreeuwde de geleerde, onthutst achteruit tredend. „Ben je dwaas, vriend? Dat is immers onmogelijk!"

Henderson nam den spijker, plaatste hem tusschen zijn kiezen, beet — beet nog eens, een knappend geluid werd gehoord, en Henderson hield den professor de beide helften van den spijker voor, en zeide rustig:

„Nu weet u, of mijn gebit echt is, professor!"

De professor nam de twee spijkerhelften heel voorzichtig aan, keek naar de plek waar de spijker was doorgebeten, en stond toen Henderson een heelen tijd met open mond aan te gapen, tot er tenslotte een sissend geluid over zijn lippen kwam, als van een ketel water, dat begint te koken.

Toen krabbelde hij haastig een notitie op een stukje papier, en zeide:

„Ik geloof dat het echt is, vriend! En ik ben blij dat je meegaat — wij zullen je hulp noodig hebben! En nu ter zake! Maar stil — daar is mijn dochter, zij mag bij onze bespreking tegenwoordig zijn — het is voor een deel immers aan haar te danken, dat wij onze kleine onderneming op touw gaan zetten."

Inge was blijkbaar zoeven teruggekeerd van een korte wandeling en zij zag er allerbekoorlijkst uit in haar blauw mantelpakje met het kleine hoedje, dicht om het blondgelokte hoofdje sluitend, de gezonde kleur op de wangen, en de groote, glanzende oogen.

Raffles kreeg den indruk, dat het jonge meisje hem een weinig terughoudend begroette, na een verbaasden blik te hebben geslagen op het machtige lichaam van Henderson, maar reeds had de professor hem meege-

troond naar een tafel, die bedekt was met uitmuntende kaarten, schriften, vellen dicht ineenbeschreven papier, oude manuscripten en tijdschriften.

Hij rommelde eenigen tijd onder deze papieren, en haalde toen een eenvoudig dictaatcahier te voorschijn, dat voor de helft was volgeschreven met een krachtige vrouwenhand, klopte er op, en keek Raffles over zijn bril heen een oogenblik zegevierend aan.

Toen ging zijn blik naar Brand, en tenslotte bleef hij rusten op het goedge gelaat van den reus.

En toen begon hij:

„Weet gij wat dit is, graaf?"

„Het valt van buiten moeilijk te bepalen, professor!" antwoordde Raffles met een glimlach.

„Dat moet ik u toestemmen! Het is een gewoon dictaatcahier. De inhoud is geschreven door mijn dochter. Zij studeerde een paar jaren geleden nog aan de Hooge School te Bonn, bezocht nu en dan Berlijn, en daar haar studies, deels op mijn verlangen, zich voor een groot deel bewogen op het gebied der Egyptische oudheidkunde, kwam zij ook veel in de musea. Weet gij wat ik bedoel als ik spreek over de Koningstafels?"

De professor stond, parmantig als een vechthaan, met de handen in de zijde gesteund, het hoofd een weinig op zij geneigd voor Raffles, en keek hem aan, zooals een schoolmeester het een niet al te schranderen leerling pleegt te doen.

„Ik weet het, professor!" antwoordde Raffles kalm. „De Koningstafels zijn de lijsten van Egyptische koningen, duizenden jaren samengesteld door geschiedschrijvers, en waarvan vele exemplaren gelukkig zijn bewaard."

„Zeer juist!" riep professor Ekvall uit, alsof hij een examen afnam, en tevreden was over het antwoord. „Het is waar, dat die Koningstafels helaas slechts een betrekkelijke waarde hebben, want de regeeringsduur van de koningen die er in genoemd worden, staat er slechts nu en dan in vermeld! Dit cahier bevat een afschrift van de beroemde Berlijnsche Koningstafel. Het is een lijst van zestig koningen, te beginnen met den eerste, waarvan de geschiedenis van Egypte ons verhaald — kunt gij mij soms zeggen hoe zijn naam was?"

„Koning Menes!" antwoordde Raffles vermaakt om de grappige wijze, waarop de hooggeleerde hem behandelde als een schooljongen die zijn les moet opzeggen.

„Uitmundend!" prees de professor. „Koning Menes! Verder gaat de geschiedenis niet — althans niet in Egypte! Ik heb echter onomstootelijke bewijzen, dat, indien wij maar verder teruggaan, nauwe betrekkingen zijn aan te toonen tusschen Egypte en het overige deel van Afrika, tot op een paar honderd mijlen althans beneden den Keerkring. Er kan niet aan getwijfeld worden, of Egypte heeft, omstreeks achtduizend jaren voor Christus een onverbrekkelijk geheel uitgemaakt met wat wij thans Tripolis, Algerië, Marokko, het Land der Touaregs, de woestijn van Igidi, een gedeelte van Mauretanië, en noordelijk Hoggar noemen! Het was een onmetelijk gebied — en ik heb de zekerheid, dat dit gebied een Koninkrijk is geweest onder een enkelen heerscher, waarvan Egypte zich later heeft losgescheurd, om een afzonderlijke natie te gaan vormen, die corspronkelijk naar alle waarschijnlijkheid een republiek is geweest! Ik sprak u van de studies van mijn dochter in Berlijn. Zij snuffelde veel en vaak in de musea, en haar onderzoekingen brachten haar tot de ontdekking van een papyrus, tot dusverre niet ontcijferd, die tientallen jaren lang een raadsel is geweest voor degenen die haar ontdekten in een der rotsgraven, en die mijn kind heeft weten te ontcijferen!"

„Och vader — het had heusch niet zooveel om het lijf! Gij behoeft niet zoo trots te kijken," zei het meisje met een flauwen glimlach. „Het was eigenlijk louter toeval, dat ik den sleutel vond."

„Je hebt het dan toch maar ontdekt!" riep de hooggeleerde uit. „Weet gij, graaf, wat die papyrus bevatte? Niets meer of minder dan de reproductie van een brief, door Menes zelf gericht tot een afstammeling van Koningin Asana, waarin deze wordt genoemd, en waarin gesproken wordt over het onderhoud van het graf van die Vorstin! De plek daarvan wordt vrij nauwkeurig aangeduid. En dat wij met een authentiek stuk te doen hadden — ik heb er zelfs geen seconde aan getwijfeld! De letterteekens waren de hieroglyphische, dat wil zeggen de allereerste, welke de Egyptenaren hebben gebruikt."

„Ik heb destijds van die zaak gelezen, professor," zeide Raffles kalm. „Ik stel belang in zulke vondsten. Herinner ik het mij nog goed, dan is echter de echtheid van die papyrus bestreden door professor Kohn, die verzekerde..."

„Professor Kohn is een prul!" viel de Zweedsche geleerde hem driftig in de rede.

„Dat kunt u van mij op een briefje krijgen! Wij hebben langdurig over de zaak getwist in het „Zeitschrift für Aeltertums Wissenschaft", en ofschoon ik zeker wist, het aan het goede einde te hebben, hij liet zich niet overtuigen! Hij betwistte tot het einde het verband tusschen Egypte en het overige deel van Noordelijk en Centraal Afrika, en ik zeg u dat ik kan bewijzen, uit ethnologische en biologische motieven, dat die eenheid moet hebben bestaan! Wilt gij soms ontkennen, graaf — zoudt gij het durven weerspreken, dat de Egyptenaren, de Abessyniërs, de Marokkanen, de Touaregs, de Somalis, al de bewoners van Noord-Afrika zijn voortgekomen uit den stam — dien van den Nubischen Neger?"

„Ik ben het daaromtrent volkomen met u eens, professor!" antwoordde Raffles, en hij moest weer glimlachen om het pedante toontje, hetwelk de geleerde tegen hem aansloeg.

„Het valt ook niet te bestrijden, graaf!" ging de professor met stemverheffing voort. „Men heeft tegen deze stelling aangevoerd, dat de Egyptenaar destijds — ook nog in het tijdvak van Christus' geboorte — rood, of liever geel van huidskleur was. Ik denk er niet aan, het te ontkennen. De schilderingen op tempels en in rotsgraven bewijzen het ons overvloedig. Maar daarentegen moet ik er u op wijzen, dat de beeldhouwers, die den jongen Toet-Ankh-Amen afbeeldden, hem dan toch wel degelijk met een zeer donkere huidskleur hebben weergegeven! Bijna zwart — bijna volkomen zwart — graaf! Nog wel niet het echte neger-type — maar er toch slechts weinig van verschillend! Kortom — ik blijf bij mijn opvatting, dat er, omstreeks tienduizend jaar geleden, een reusachtig Koninkrijk heeft bestaan, waarover onder anderen ook Koningin Asana heeft geheerscht, wier graf wij thans willen onderzoeken! En wij zullen het vinden — wat denk jij ervan, groote vriend?"

De vraag was tot Henderson gericht, en kwam zoo onverwacht, dat de reus er bepaald van schrok, en verlegen stotterde:

„Hoe heette die dame, professor?"

„Koningin Asana!"

„Wij zullen haar wel vinden!" sprak Henderson geruststellend. „Wat de graaf zoekt — dat vindt hij altijd!"

De Zweedsche geleerde keek den reus een oogenblik aan, zooals men een wonderlijk beest beschouwt, haalde toen de schouders op, zonder die beweging in het minst te verbergen, en richtte zich weder tot Raffles met de woorden:

„De brief van Menes spreekt van een soort van plattegrond, die waarschijnlijk betrekking heeft op de doodenstad, onder den grond, waardoor het graf van de koningin is omgeven. Jarenlang heb ik vruchteloos naar dien plattegrond gezocht, maar hem helaas niet kunnen ontdekken, vermoedelijk is hij verloren gegaan. Ik hoopte dat men hem zou ontdekken in het graf van Toet-Ankh-Amen, maar ook die verwachting is niet uitgekomen. Wij zullen dus wel genoodzaakt zijn het te stellen met de vage aanwijzingen in den brief vervat. Durft gij dit aan, graaf?”

„Zeker, professor! Wij zullen zoeken — tot wij gevonden hebben! Gij kunt over mij beschikken en over mijne vrienden, en ik stel voor, zoo spoedig mogelijk aan den arbeid te gaan, om alles voor onzen belangwekkenden tocht in gereedheid te maken!”

„Ik kan over een paar dagen geheel gereed zijn. Wat mijn dochter betreft — ook zij zal niet veel meer tijd behoeven, nietwaar Inge?”

„Drie dagen is ruim voldoende vader!” antwoordde het meisje, dat tot dusverre gezwegen had en voortdurend naar Raffles had gezien.

„Dan zullen wij maar aanstonds beginnen!” zeide Raffles opgewekt. „Gij kunt het hoofdstuk levensmiddelen, wapens en uitrusting gerust aan mij overlaten. Zorgt gij voor passen, voor uw eigen kleederen en wapens, en voor eenige platte rieten koffers, en zorg er vooral voor dat die met blik gevoerd worden, anders zou de inhoud te veel te lijden hebben van de insecten en het klimaat. Professor — wij nemen thans afscheid van u, en zullen u over eenige dagen weer bezoeken, Miss Inge, ik heet u welkom als reisgenoot, en ik hoop maar, dat gij u uwe stoutmoedigheid niet zult beklagen!”

„Dat hoop ik ook — graaf Palmhurst!” zeide het meisje, en het was Raffles alsof hij eenige aarzeling hoorde in haar stem, toen zij dien naam uitsprak.

Eenige oogenblikken later hadden de drie mannen het hotel weer verlaten en met voortvarendheid werden nu alle maatregelen genomen voor de gevaarlijke, gewichtige reis. Voor wapens behoefden zij niet meer te zorgen, want in de wapenkamer bevonden zich genoeg uitstekende winchesters, repeteergeweren met een magazijn voor zeven kogels, die projectielen voor grof wild konden afvuren.

Er werden echter ook een paar voortreffelijke mauserkarabijnen gereedgezet, en ieder

der reizigers zou twee revolvers meevoeren. Minder dan een paar duizend patronen mocht men niet medenemen op zulk een tocht, die veel onvoorziene ontmoetingen kon opleveren, en verder werden jachtmessen, en ook stevige kapmessen tot het doorhouwen van taaie lianen ingepakt. Voor de levensmiddelen zorgden Henderson, die op dat gebied een deskundige was. Een groote firma leverde verduurzaamde levensmiddelen, van voortreffelijke hoedanigheid in blikken bussen en dozen, en daarvan werd een behoorlijke hoeveelheid ingeslagen.

Raffles bezat zeer goede kaarten van dat deel van Afrika, voor zoover het doorzocht was, en ook die gingen mede, benevens een paar lichte, waterdichte tenten, kleederen van geel linnen, hooge laarzen, met stevige dikke zoolen, linnen hoeden met breede randen, met dons gevoerde slaapzakken, voor het geval de nacht op een groote hoogte moest worden doorgebracht, en tenslotte, als een der belangrijkste onderdeelen, de blikken trommel met medicijnen en verbandmiddelen, citroenzuur, een zalf tegen den steek van muskieten, kininepillen, en andere dingen.

Dit alles bij elkaar, behoorlijk ingepakt, woog nog geen zevenhonderd kilo, en men bleef dus ver onder het toegestane gewicht, daar het volkomen buitengesloten was, dat professor Ekvall de tweeduizend kilo met zijn eigen bagage zou volmaken.

Toch bleek het een paar dagen later dat de geleerde eenige meetinstrumenten, kijkers en andere toestellen wenschte mee te nemen, die tamelijk zwaar waren, van wapens echter wilde hij daarentegen niets weten.

Hij erkende, een zeer slecht schutter te zijn, en bij een eventueel gevecht zou hij slechts gevaar opleveren voor zijn eigen omgeving.

Na de lezing te Manchester, dreef de professor zijn medewerkers tot grooten spoed aan, aangegrepen door een zonderling ongeduld, dat hij onmogelijk kon bedwingen, en daar alles gereed was, werd het vertrek reeds op den volgenden dag vastgesteld. Maar dien eigen dag ondernam Raffles in gezelschap alleen van den professor en zijn dochter een proefvlucht met den Typhoon — zoo luidde de naam van de nieuwste machine van den Grooten Onbekende — die den professor verblijft deed staan, en hem in een toestand van verrukking bracht, die nauwelijks is te beschrijven. Hij twijfelde thans geen oogenblik meer, of de onderneming zou met succes be-

kroond worden, en binnen twee dagen na het vertrek zou hij zich bevinden op die plek, waarnaar hij zooveel jaren verlangd had, zonder ze ooit te kunnen bereiken.

Het was omstreeks acht uur in den morgen toen de grootste auto van Raffles het vijftal naar het vliegveld bracht, waar de geheimzinnige machine van Raffles, die uiterlijk echter zeer weinig afweek van het gebruikelijke model, in een goedgesloten plaatijzeren loods wachtte. Ruim een uur later was alles voor het vertrek gereed. Brand zelf en Henderson hadden de bagage ingeladen en geen vreemde hand had er aan geraakt. De drie vrienden en het jonge meisje waren zonder-

ling stil, toen zij zich aan boord begaven, alsof zij een voorgevoel hadden van de gevaren, die hen daarginds zouden bedreigen.

Maar professor Ekvall was opgewonden als een kind, praatte honderd uit, en scheen moeite te hebben op het vliegveld niet in het rond te dansen.

Precies om negen uur in den morgen steeg de vliegmachine op.

Zij hief zich met verbazende snelheid van den grond, en was in weinige oogenblikken uit het gezicht verdwenen zonder dat ook maar een van de aanwezige beambten het flauwste vermoeden hadden van de werkelijke bestemming dier vliegmachine.

DUBEC RECLAME.

Thans worden uitgereikt:
Mary Pickford, Betty Balfour, Claire
Windsor en Constance Talmadge.
Andere volgen.

VIERDE HOOFDSTUK.

Aankomst.

Op een hoogte van meer dan drieduizend meter ijelde de Typhoon het Kanaal over, vloog over Calais, La Havre, maar liet Parijs links liggen, en zette regelrecht koers naar Bordeaux. Het was één uur in den middag, toen het vliegtuig over deze stad vloog, en het had dus vier uren over de route gedaan — terwijl de gewone machines van de bekende luchtlijnen er op dat tijdstip minstens negen over deden!

Op dat tijdstip was Henderson, een luchtig wijsje neuriënd, druk bezig, op zijn knieën liggend in de lage kombuis achter de kajuit,

de lunch te bereiden met behulp van electriciteit, die zich aan boord bevond in den vorm van eenige veerkrachtige accumulatoren. Vet siste in de alluminium pannen, ham verspreidde een aangenamen geur, de koffie deed daar niet voor onder en een kwartier later gebruikten de reizigers op een hoogte van vijfduizend meter — Raffles had aanzienlijk moeten stijgen, om aanstonds zonder eenige gevaar de Pyreneeën te kunnen overvliegen — de smakelijke lunch. En Raffles zat toen nog altijd aan de stuurinrichting, maar nu ging Brand hem aflossen, en Raffles trad op

zijn beurt de kajuit binnen, en zette zich neer voor de smalle gemakkelijk weg te ruimen tafel, die op slechts twee pooten stond, vastgezet in ronde gaten in den dubbelen vloer.

En terwijl hij at bemerkte hij, dat het jonge meisje hem nu en dan een steelschen, onderzoekenden blik toewierp, half nieuwsgierig, half bevreesd.

Zij sprak weinig, en hij meende, dat het jonge meisje wellicht reeds spijt had van de gewaagde onderneming, die zelfs voor moedige mannen niet zonder groote gevaren was.

Wat Brand betreft — hij bevond zich in een uitmuntend humeur. Raffles had zich naar het huis van Markiezin de Saint Aubrey begeven met het doel om er een groote opruiming te houden onder de juweelen der deftige gasten — en toen had het gelukkig toeval dezen kleinen, driftigen, zenuwachtigen geleerde op zijn weg gebracht, die hem althans voor eenige maanden zou onttrekken aan zijn beroep, dat Brand zoozeer vreesde en haatte.

Want hij wist dat Raffles dit uitsluitend beschouwde als sport, en zelfs met geen vinger zou raken aan de grafschatten daarginds — verondersteld, dat er iets gevonden werd, waaraan Brand sterk twijfelde. Het eenige doel van Raffles was blijkbaar geweest, hulp te bieden aan een man, die een ideaal nastreefde — en Brand hield er des te meer om van dien wonderlijken metgezel, wiens hart nu eens als een steen was, en dan weer kneedbaar als was geleeke.

De minuten verstreken, de kwartieren, de uren. De Pyreneeën waren reeds lang achter den rug, een klein deel van Spanje werd overvlogen, Raffles volgde over eenige honderden mijlen afstand de grillige kust, en stak ter hoogte van Cartagena de Middellandsche Zee over — een kwestie van nauwelijks een kwartier.

De schemering begon langzaam te vallen, toen de vliegmaschine boven de stad Oran vloog, en een uur later had zij Ain Safra bereikt. Daar het echter nog licht genoeg was om er bij te vliegen, besloot Raffles den tocht nog verder voort te zetten en omstreeks een uur later werd Igli bereikt, het eindpunt van den spoorweg, als het ware aan de grens, den ingang van de geweldige woestijn van Igidi gelegen.

Raffles liet de machine nog heenijlen over den ontzaglijken bergketen den Sjel Bani, die als het ware een slagboom vormt tusschen de beschaafde wereld en de woestenij, en toen streek, terwijl het te duisteren aanving, ten

slottt de Typhoon neder, aan den zuidelijken voet van dat gebergte, op vijftig mijlen ten westen van Igli, en in de onmiddellijke nabijheid van een klein boschje, dat ook een bron bleek te bevatten. Hier was nog groen, hier was nog vocht in den bodem — en verder zou men het water slechts als een zeer groote zeldzaamheid tegenkomen.

De streek was volkomen verlaten, en niets liet zich zien of hooren. De nacht, de wonderbaarlijke Afrikaansche nacht omving de reizigers reeds, toen zij uit het vliegtuig stegen, met stramme ledematen, en wel wat vermoeid door het gedwongen zitten. De maan stond hoog aan den diepblauwen hemel, en zoo helder was haar schijnsel, dat men tot op verren afstand de woestijn kon overzien. De schaduwen waren gitzwart, en teekenden zich scherp af tegen het gele woestijnzand.

Onbewegelijk stonden de palmen in een klein boschje bijeen, zonder dat een blad ritselde en men hoorde zeer duidelijk daarbinnen de krekels hun wonderlijk liedje zingen. Dat en het murmelen van de bron was het eenige, wat men hier hoorde.

Een oogenblik stonden allen stil, onder den indruk van dit wonderschoone schouwspel, bevangen door een vreemde vrees voor het onbekende. Dat is de invloed van den Afrikaanschen nacht, die zich op iederen westerling doet gelden, als hij zich voor het eerst bevindt in de woestijn, die scherpe schaduwen biedt en de stilte beluistert. Raffles sprak het eerste en zeide zacht:

„Wij zullen hier de tenten opslaan, dichtbij dit boschje. De temperatuur is volkomen geschikt om zonder tentzakken te slapen. Het is nu tien uur, en het zal zeker niet kouder worden dan het nu is. Aan het werk, vrienden!”

Allen zetten zich dadelijk aan den arbeid. Henderson deed natuurlijk het meeste — en professor Ekvall deed ongeveer niets. Hij had uit een van zijn zijzakken, die altijd vol rommel zaten, een onsmakelijk eindje sigaar opgediept die hij in Londen had aangestoken en daarna had laten uitgaan, en zat nu bij het ontstoken vuur in zijn onafscheidelijk dictaatchier te bladeren, in zichzelf mompelend, en zijn medereizigers blijkbaar vergetend.

Men was hier te dicht bij de beschaafde wereld om op eenig grof wild te mogen hopen en toen moest de voorraad verduurzaamde levensmiddelen worden aangesproken.

Tamelijk zwijgend werd die maaltijd gebruikt, want iedereen was vermoeid, en daar-

op begaf men zich naar de tenten. Raffles deelde er een met zijn twee vrienden, de professor een kleinere met zijn dochter. Deze tent kon door middel van een lap gemakkelijk in tweeën gescheiden worden, in dier voege, dat ieder van de beide bewoners haar gemakkelijk kon verlaten, zonder den ander te storen.

De drie mannen ont deden zich alleen van hun laarzen en het lederen buis, strekten zich uit op de dunne slaapmatrassen maar voor zij zich te slapen zouden leggen vroeg Brand op zachten toon aan Raffles:

„Heb je op het meisje gelet, Edward.“

„Ja, zij is nog een weinig terughoudend — misschien is zij wel bevreesd geworden!“

„Dat geloof ik haast niet! Zij lijkt mij een krachtig karakter te hebben. Maar zij heeft je eenige malen aangezien op een eigenaardige wijze, en keek dadelijk een anderen kant uit, als zij merkte dat jij naar haar keek.“

Raffles trok even met de schouders, en fluisterde:

„Misschien gaat zij bij zichzelf te rade, wat wij eigenlijk voor vreemde signeurs zijn, die voor een wildvreemden Zweed, al heeft hij dan ook naam, zich zooveel moeite getroosten, en nu zou ik maar gaan slapen — morgen komt er weder een vermoeiende dag.“

„Kunnen wij de vliegmaschine aan haar lot overlaten?“

„Zij is volkomen veilig. Zij kan onmogelijk in beweging worden gebracht, daar ik een paar gewichtige machinedeelen hier in mijn zak heb, zij staat geschut aan den voet van het gebergte, en indien er onverhoeds een storm mocht opsteken zou het toch weinig baten, of een onzer de wacht hield. Olifanten, beren, alligators of leeuwen zijn hier niet — die zullen wij pas zuidelijker aantreffen en dan misschien zelfs meer dan ons lief is, en ook apen vindt men niet in dit gedeelte van de woestijn. Trouwens ergens anders evenmin! De apen komen alleen in de dichte wouden voor, ver onder den Keerkring. En nu wensch ik je wel te rusten Brand — ik heb slaap.“

Zeven uren sliepen allen aan één stuk, zonder dat zich iets merkwaardigs voordeed, en bijna tegelijkertijd werden allen wakker door de stralen van de zon, die het zand reeds blakerden. Niemand zou het hebben durven wagen, het water van de bron te verontreinigen door er in te baden, en men reinigde zich dus met een weinig nat zand, wel wetende, dat er vele dagen zouden kunnen komen, waarop dat zelfs onmogelijk zou zijn.

De professor was in een uitmuntend humeur, en gebruikte met smaak, als iets dat vanzelf sprak de gebakken eieren, de ham, en de sardines, welke Henderson opdischte.

Hij wist echter evengoed als alle anderen, dat met dit maal van eieren de voorraad ook was uitgeput, en dat men het voortaan met iets anders zou moeten doen.

Men dronk bij dit ontbijt slappe thee, en toen werd alles in gereedheid gebracht om verder te trekken, want Raffles wilde de plaats van bestemming bereikt hebben, voor de duisternis viel.

„Waar zijn wij hier ergens, graaf?“ vroeg Henderson met vollen mond.

Professor Ekvall keek den reus aan, alsof hij een zeer domme vraag had gedaan, en zeide verontwaardigd:

„Weet je dat niet, mijn vriend? Wel, wij zijn op ongeveer tien mijlen van het gehucht Seramra! Ik geloof zelfs dat wij heel in de verte de daken der leemen hutten kunnen zien! Daarginds — tegen den voet van het gebergte. Er wonen omstreeks zevenhonderd menschen, van Semietischen stam — hetgeen mijn vermoeden nog bevestigt, dat er een schakel heeft bestaan tusschen de oude Egyptenaren, ontwijfelbaar Semieten, en de oorspronkelijke bewoners van Midden-Afrika, die daarheen uit Azië zijn geëmigreerd, en die zonder den minsten twijfel eveneens van Semietischen oorsprong zijn.“

En de professor babbelde door, of liever hij hield een lezing, alsof hij in Götheborg voor zijn studenten stond, en Henderson luisterde met open mond toe, zonder er veel van te begrijpen, en liet zich inwijden in de geheimen van het oorspronkelijke Spijkerschrift, dat aanvankelijk den geleerden zooveel hoofdbrekens kostte.

Aanstonds na het ontbijt werden de tenten ingepakt, Henderson reinigde zijn alluminium vaatwerk op een primitieve maar grondige wijze met zand, en een kwartier later steeg de vliegmaschine weder op.

De tocht dwars door de woestijn had een aanvang genomen.

Achtereenvolgens vloog de Typhoon over de gehuchten Ugdrin, Oglat Mohammer, en Tamessinet, die alle drie aan de boorden van een oase gelegen zijn, en heldere bronnen bezitten.

En toen — niets meer. Niets dan het gele zand, brandend in de zonnestrallen, zand zoover het oog reikte, van een schrikaanjagende eentonigheid, nu eens vlak als een biljartla-

ken, dan weder opgestuwd tot heuvels, die somtijds een hoogte van veertig, vijftig meters bereiken, of zich vertoonend als de oppervlakte van een zee, waarvan de golven plotseling gestold zouden zijn. Het is de werking van den wind, die dezen eigenaardigen toestand in het leven roept.

Raffles vloog op een hoogte van drieduizend meter en heel in de verte, links van het vliegtuig, kon men de reeks van dorpjes waarnemen, die gelegen zijn aan den eeuwenouden karavaanweg, zich uitstrekkend over duizenden kilometers, dwars door Tidikelt, en die nog ten huidige dage gebruikt wordt door kooplieden en pelgrims.

Maar tegen den middag verdwenen ook deze teekenen van leven, en het dorpje Tonadanin, gelegen op het punt, waar de karavaanweg zich met een scherpe bocht naar het oosten wendt, was het laatste wat de reizigers van de bewoonde wereld te zien kregen.

Traag stapten, duidelijk zichtbaar ondanks den grooten afstand een zestigtal kameelen in elkanders voetsporen voort over een lagen heuvelkam — zij verdwenen — en het was alsof de reizigers thans eensklaps de gansche drukkende eenzaamheid gevoelden van die onmetelijke zandvlakte, brandend en dor, zonder een spoor van water, zonder plantengroei, zonder eenig dierlijk leven.

De verschrikkelijke Tanesruft strekte zich onder hen uit — de ontoegankelijke woestijn, waar het water zoo goed als volkomen ontbreekt, waar geen Touareg zich durft wagen, en die als het ware het sombere voorportaal vormt, aan de westzijde, van dat geheimzinnige gebied van Hoggar, waarin de schrijver Benoit zijn boeienden roman „Atlantis” zich laat afspelen.

Maar dit was geen roman! Dit was de werkelijkheid, in al haar angstaanjagenden omvang — de woestijn, de verlatenheid!

Raffles dreef de snelheid van zijn machine tot het uiterste aan, en met duizelingwekken-

de snelheid ijldde de Typhoon voort door de lucht, terwijl een fletsblauwe hemel, zonder het minste wolkje zich boven de machine welfde. Het was één uur toen de machine daalde bij Bu Bernus. Het is de eenige oase in die onmetelijke woestijn, men vindt er water, maar geen menschen. Alleen zij die door de woestijn moeten trekken, houden er verblijf, en vullen er den watervoorraad aan. Als dieren vindt men er een soort ratten, de groote woestijnratten, die een weinig op kale konijnen met zeer lange staarten en veel te lange achterpooten gelijken, en eenige flamingo's. Men rustte een half uur, dronk van het frische water, en liep een weinig heen en weer in de schaduw van de vleugels der groote machine, maar de hitte was zoo overweldigend dat Raffles besloot om maar spoedig weder op te stijgen.

En verder zuidwaarts ging het, steeds verder, en eindelijk, tegen drie uur in den middag kwamen weer de oases van Aflila in het gezicht. En nu pas begon men weer te spreken, — want het gezicht van die gele zandvlakte, waarvan een helsche hitte scheen op te stijgen, waar iedere noodlanding onherroepelijk den dood zou beteekenen, op dat gebied van tienduizenden vierkanten kilometers, had de reizigers neergedrukt en met ontzetting geslagen.

Maar nu zag men weer groen, palmen, vrij groote bosschen — de zilveren schittering van helder water! Ja, dit moest Aflila zijn, de streek op twaalf dagreizen afstand van dien anderen, reeds genoemden karavaanweg, die tot bijna aan de kusten van de Middellandsche Zee voert.

De vliegmaschine vloog over een kleinen stroom, dan over een korten weg, die twee oases verbindt, op dertig mijlen ten noorden van Mabruk, dan over dit plaatsje, dat geen bron heeft, en om half zes in den middag streek de machine neer bij de oase van Timisarrar.

VIJFDE HOOFDSTUK.

Raffles en Inge.

Raffles had zijn landingsplaats zoo dicht mogelijk bij een palmenboschje gekozen, niet ver van den voet van een reeks rotsachtige heuvels, deels naakt, deels begroeid met stekelig struikgewas, cactussen en dwergeiken.

Daarvoor strekte zich een vlakke uit, begroeid met het puntige, dorre gras — het zogenaaamde „Bled“.

Het boschje wierp paarse schaduwen op het gele zand, een paar ibissen vlogen klapwiekend op, en aan den oever van een stroompje van slechts weinige meters breedte, dat zich verderop verbreedde tot een soort van meertje, stonden eenige marabouts op één poot als deftige oude heeren te droomen.

En het klapwieken van de in hun rust gestoorde vogels was het eenige wat men hoorde.

Raffles had den professor de hand toegestoken om hem bij het uitstijgen te helpen en zeide eenvoudig:

„Wij zijn op de plaats van bestemming, professor!“

De geleerde Zweed scheen moeite te hebben zijn ontroering meester te blijven, en de hand die hij Raffles toestak trilde als een espenblad. Hij wischte zich het voorhoofd af, staarde naar de roerloze palmen, het bronsgroene gesteente van de heuvelen, het heldere water van het stroompje, en zeide toen met een stem, bijna verstikt van aandoening:

„Eindelijk! Eindelijk! Nu zal het spoedig blijken of ik gelijk heb — en ik hoop dat gij zult goedvinden, dat wij morgen bij het krieken van den dag op onderzoek uitgaan!“

„Dat zullen wij, professor! Maar dezen nacht zullen wij gebruiken om goed uit te rusten — en thans met wat meer voorzorgen!“

„Hoezoo voorzorgen?“ vroeg de Zweedsche professor, op zijn gewone manier aan zijn bril rukkend. „Het lijkt mij hier een lieflijke streek, wel wat warm — maar aangenaam om te verblijven!“

„O, het kan aangenaam genoeg zijn — als men verschoond blijft van leeuwen en krokodillen!“ zeide Raffles rustig.

„Zijn die hier dan?“ vroeg de geleerde verschrikt.

Raffles gaf geen antwoord maar wees op eenige zeer duidelijke sporen in het zand, komende van de heuvels, en eindigende midden in het boschje, dat een oppervlakte van omstreeks een vierkanten kilometer had.

De professor bukte zich diep voorover, en vroeg weer:

„Waar wijst gij op? Wat is dat?“

„Sporen van leeuwen professor. Dit is zonder twijfel hun drinkplaats — en wij zullen verstandig doen, ons kampement wat verder weg te plaatsen, en vooral, een groot vuur te ontsteken, en beurtelings te waken!“

„Maar ik ben niet erg geschikt als nachtwaker!“ zeide de professor verschrikt.

„Gij zult er ook van vrij gesteld worden, evenals miss Inge, professor,“ zeide Raffles, die glimlachen moest, als hij zich den gebilden, kleinen professor voorstelde, wakend bij een houtvuur, en uitziende naar leeuwen!

„Zullen wij eens gaan zien, graaf, of er in de buurt zijn?“ stelde Inge voor, die zich niet met het gesprek had bemoeid, maar bezig was, haar geweer na te zien, een dubbelloops Wesson.

Raffles wilde reeds weigeren, toen hij de uitdrukking zag van het meisjesgezicht, en de vraag, bijna het bevel in haar oogen.

„Ik waarschuw u, miss, dat dergelijke onderzoeken gevaarlijk kunnen zijn,“ zeide hij.

„Wij zijn beiden gewapend, graaf!“ zeide het meisje onverschillig, even de schouders ophalend.

Raffles weifelde nog even, en gaf toen op gedempten toon eenige aanwijzingen voor het plaatsen van de tenten, en het beveiligen van de vliegmaschine. Het weder scheen zich voorloopig voortreffelijk te houden, maar men moest in deze streken toch steeds bedacht zijn op plotseling losbrekende onweders.

En toen greep hij zelf zijn geweer, laadde het zorgvuldig, stak een jachtmes in zijn lederen gordel, en zeide rustig:

„Ik ben gereed, miss — maar denk er om, dat wij niet langer dan een half uur mogen uitblijven, want dan wacht ons het middagmaal, en bovendien hebt gij rust noodig.”

„Een half uur is voldoende!” hernam Inge kortaf.

En reeds liep zij toe op den keten van lage heuvels, die op ongeveer honderd meters afstand van het kleine kamp uit de met kort gras bedekte vlakte oprezen. En wel waren hier hooge laarzen onmisbaar, want die grassprietten waren sterk, spits en scherp als messen!

Aan den voet van deze heuvels haalde Raffles het meisje in, beiden stonden stil, en hij vroeg, zijn oogen strak op de hare gevestigd:

„Is het u om de leeuwen te doen, miss Inge, of wellicht om iets anders? Het komt mij voor, dat er iets in uw houding gewijzigd is, sedert ik met u kennis maakte — en nu wij hier tezamen vele gevaren moeten trotseeren, zou ik gaarne weten, of ik of mijne vrienden u met het een of ander mishaad hebben!”

„In het geheel niet, graaf!” antwoordde Inge langzaam. „Gij hebt u bij voortdurend gedragen als gentleman. Toch voel ik mij een weinig bezwaard — dat is waar, omdat ik een vermoeden koester, dat ik in zekerheid wil zien overgaan! Ik koos dit voorwendsel om een oogenblik alleen met u te kunnen spreken. En zie hier nu mij vraag: Wie zijt gij?”

Wat Raffles ook verwacht mocht hebben, die vraag zeker niet, en een oogenblik stond hij in beraad. En voor hij antwoord kon geven voorkwam een ander hem — en brulde zijn antwoord uit, dat het luid weergalmde tusschen de heuvels, en een zandkleurige leeuw, een buitengewoon groot dier stond eensklaps op twintig meters afstand van hen, de manen opgerezen, het korte gras geeselend met zijn staart.

Het dier stond een weinig boven hen, hurkte neer, en scheen zich gereed te maken tot den sprong.

Inge was bleek geworden, maar zij aarzelde niet. Zij bracht bliksemsnel het dubbelloopsgeweer aan den schouder en haalde bijna tegelijkertijd beide hanen over. Maar zij had zich den tijd niet gegund om behoorlijk te mikken — slechts één der kogels trof doel, en raakte den leeuw in den voorpoot.

Luid brullend, dol van woede en pijn verhief de leeuw zich, en deed een sprong naar voren. Die sprong bracht hem op slechts vijf meters van het van schrik verstijfde meisje,

en een tweede zou haar ter aarde werpen. Zij scheen verloren te zijn.

Maar Raffles had zijn koelbloedigheid geen oogenblik verloren. Schuin achter Inge staande had hij, met zijn geweer aan den schouder, alle bewegingen van het verscheurende dier gevolgd, en toen het neerhurkte voor den tweeden sprong knalde het schot. De kogel drong door een der oogen, in den kop van het dier, dat bijna onmiddellijk dood was, om en om rolde, een laatste stuiptrekking maakte, en toen stil bleef liggen.

Inge wankelde, want de inspanning en de schrik waren bijna te veel voor haar geweest, en zou gevallen zijn, als Raffles haar niet had opgevangen.

Het meisje sloot voor een kort oogenblik de oogen, sloeg ze weer op, en zeide, nauwelijks verstaanbaar, terwijl haar geheele lichaam beefde:

„Gij hebt mij het leven gered, ik zal dat nooit vergeten. Als uw schot gefaald had, zou de leeuw mij besprongen, en met een enkelen slag gedood hebben.”

„Dan moest het zoo zijn, miss Inge, dat mijn schot niet faalde!” zeide Raffles eenvoudig. „Wij zullen terugkeeren, want onze makers zullen wel zeer geschrikt zijn, maar eerst konden wij ons gesprek wel beëindigen, dat zoo belangwekkend begon. Gij hebt mij de vraag gesteld, wie ik was, indien ik mij wel herinner. Hadt gij daar een bijzondere reden voor?”

„Ja!” antwoordde het meisje met neergeslagen oogen. „Toen gij spraakt over de snelheid van uw vliegmachine herinnerde ik mij, wat een van mijn vrienden, die luitenant is bij onzen militairen vliegdienst, daaromtrent zeide. Hij verklaarde zeker te weten, dat er maar een man ter wereld was, die een wonderlijke vliegmachine bezat, welker snelheid de zeshonderd kilometers per uur te boven ging.”

„En hij noemde u zeker den naam van John Raffles?”

„Ja, zoo is het. Hij noemde dien naam, en — gij moet het mij niet kwalijk nemen — maar ik ben nader gaan informeeren bij de politie. O, gij behoeft niet bevreesd te zijn, dat ik iets losliet van onze plannen. Op Scotland Yard bevestigde men dit — alleen die man bezat een machine van die snelheid, en men wist volstrekt niet waar zij zich ergens kon bevinden. Ik heb u willen vragen, mij de waarheid te zeggen, dat is alles.”

„Het is zoo, miss Inge — ik ben John Raffles!”

Het bleef even stil, het meisje keek, met een korte huivering, naar het lijk van den reusachtigen leeuw, dat aan haar voeten lag, en zeide toen zacht:

„Het maakt voor mij geen verschil uit — nu niet meer. Ik zou trouwens toch niets gezegd hebben, geloof ik. Ik bedoel tegen mijn vader, omdat gij hem helpt, zijn levensideaal te verwezenlijken! Maar vindt gij niet, dat het hem moet worden medegedeeld?”

„Als gij het noodig acht, miss, dan zal het geschieden!” zeide Raffles kortaf. „En zeg mij nu op uw beurt eens eerlijk, of gij geen oogenblik gevreesd heb, dat ik mijn hulp aanbod, om mij van de grafschatten te kunnen meester maken?”

„Ja, dat dacht ik!” antwoordde het meisje eenvoudig.

„Geloof ge mij, als ik zeg, dat ik er met geen vinger zal aanraken?”

Weer bleef het eenigen tijd stil, en toen klonk het duidelijk en vast van de lippen van het jonge meisje:

„Ja, dat geloof ik, John Raffles!”

Ze scheen een oogenblik na te denken, hief haar hand op, als om haar Raffles toe te steken, bedacht zich, en vroeg bedeesd:

„Waarom hebt gij dit gedaan?”

„Uit sportieve overwegingen, Miss, en omdat ik uw vader wilde helpen een plan te verwezenlijken, dat hij zonder mijn hulp zeer waarschijnlijk nooit ten uitvoer had kunnen brengen. Gij weet dat men tamelijk ongeloovig stond tegenover zijn inzichten betreffende de aanwezigheid van het graf van Koningin Asana. Ik echter houd van zulke ondernemingen, al worden zij niet steeds met succes bekroond, en ik had van de bekwaamheid van uwen vader reeds vroeger gehoord.”

Daar het meisje zweeg boog Raffles zich een weinig naar haar toe, en vroeg, met iets dringends in zijn stem:

„Gij gelooft mij toch wel?”

Nu pas hief Inge het hoofd op, keek Raffles onderzoekend aan, en zei toen langzaam:

„Ja, ik geloof u! En ik ben u zeer dankbaar voor uw hulp.

Maar Raffles schudde het hoofd, en zeide met zijn diepe, klankvolle stem, die heel eventjes trilde:

„Neen, gij gelooft mij niet — tenminste niet volkomen. Gij wantrouwt mij nog. Gij kunt u niet goed voorstellen hoe een man als ik, die immers leeft van diefstal, zulk een gevaarvollen tocht louter zou ondernemen tot bijstand van een ouden geleerde, die hem volko-

men onbekend is! Gij vreest dat ik bij het zien van den schat — zoo hij inderdaad bestaat, wat ik betwijfel, om u eerlijk de waarheid te zeggen — mijn begeerte niet zal kunnen bedwingen, om mij er van meester te maken! Nu, wie weet zult gij nog wel eens van gedachten veranderen. Hebben wij elkander nog iets te zeggen, miss Inge?”

Het meisje was beurtelings bleek en vuurrood geworden, en stotterde:

„Gij hebt u tot nu toe als een echte gentleman, als een moedig man gedragen, mijnheer — en ik wil niet denken aan wat gij zijt! Vergeef mij als ik mij wantrouwend getoond heb — er wordt zooveel leelijks van u verhaald!”

„En niets goeds?” vroeg Raffles zacht.

„Ja, ook wel veel goeds — dat is waar! Men zegt, ook in Zweden, dat gij schatten weggeeft om arme menschen te helpen, en bedreven onrecht goed te maken, maar toch... stil, daar komen uw vriend en mijn vader!”

Inderdaad kwam Brand snel aanloopen, verschrikt door het schot, en een weinig achter hem, hijgend en struikelend in het hooge gras, de geleerde heer Ekvall!

„Wat beteekent dat geschiet?” riep de oude heer driftig. „Is dat een leeuw? Is hij dood? Of houdt hij zich maar slapende?”

Ondanks den doorgestanen schrik barstte Inge in zenuwachtig lachen uit bij de gedachte, dat het reusachtige, verscheurende dier zich als een jong katje zou gedragen, en zich slapende houden. In een paar woorden legde zij haar vader uit wat er gebeurd was. De professor luisterde toe, terwijl zijn lippen begonnen te beven, en zijn oogleden knipperden, sloeg met een beschermend gebaar zijn armen om de schouders van zijn dochter, en hij was heel bleek, toen hij stotterde:

„Dat is een mooie daad van u geweest, graaf! Dat zullen wij niet spoedig vergeten. Gij zijt een dapper man — en ik dank u, ik dank u!”

Hij stak Raffles de hand toe, maar deze deed een stap achteruit, en zeide afgemeten:

„Een oogenblikje, professor — voor gij mij de hand geeft. Uw dochter heeft u iets mede te deelen — aangaande mijn persoon! Ik ben niet graaf Palmhurst — ik heet anders!”

Brand keek Raffles verschrikt aan, in een oogwenk begrijpend wat er zoeven was voorgevallen, maar de oude professor zeide heel onverschillig:

„Dat raakt mij niet, graaf! Mijnentwege heet gij Pietersen, of Jansen. Hier is mijn hand!”

„Neen — professor — nog niet! Het is noodzakelijk, dat gij thans weet wie ik ben! Mijn naam is John Raffles!”

„Heel aangenaam!” zeide professor Ekvall, met een buiging, alsof hij in een salon werd voorgesteld.

„Gij schijnt mijn naam niet te kennen?” ging Raffles voort met een flauwen glimlach!

„Ik meen mij flauwtjes zooiets te herinneren!” bevestigde de professor, ijverig met zijn vogelachtig hoofdje knikkend.

„Laat ik u dan op weg helpen, professor. Ik ben de langgezochte boosdoener, de inbreker, de dief van millioenen, de man die in het Buckingham Paleis den Engelschen Kroonprins heeft bestolen, evenals den Koning van Spanje en twee Russische Grootvorsten! Ik ben de man die een Amerikaansche Bank, nog slechts weinige maanden geleden, voor een half millioen armer maakte.”

„Zoo, zoo, zoo!” zeide de professor handenwrijvend, en maar half luisterend, alsof Raffles hem zoeven had medegedeeld, dat hij in zijn vrijen tijd veel hengelde.

„Ik ben de langgezochte Groote Onbekende — begrijpt gij het niet?” hernam Raffles met stemverheffing. „Een paria, een uitgestootene der Maatschappij! Een vijand der samenleving!”

„O, die samenleving heeft niet zooveel te beduiden!” hernam de professor onverschillig, en in zijn uitpuilenden zak naar een eindje sigaar visschend. „Dat gij haar vijand zijt, verwondert mij niet. Willen wij naar het kamp teruggaan?”

„Maar wilt gij mij dan niet verstaan?” riep Raffles uit. „Ik ben een misdadiger!”

„Mijnheer, dat is mij volkomen onverschillig!” gaf de hooggeleerde heer koeltjes te kennen. „Gij hebt mij geholpen om hier te komen, en slechts dat is voor mij van belang. Zijt gij een moordenaar?”

„Neen professor, dat ben ik niet!”

„Waartoe dient dan al die omslag?” riep het oude mannetje driftig. „Gelooft gij dat het aangenaam is, hier zoolang te blijven staan? Ik ben niet jong meer, en heb behoefte aan nachtrust. Ik heb trouwens honger ook!”

Raffles haalde de schouders op. Met dit groote kind, dat maar een belang ter wereld kende, dat van zijn wetenschap, kon hij onmogelijk praten. Het was duidelijk dat het hem volkomen onverschillig liet wie Raffles was, of juist uitgedrukt, dat hij het in het geheel niet begreep, en zich geen goede voorstelling kon maken van het eigenlijke beroep van zijn beschermer. Hij was hier, op geen vijf uren te paard van de plek waar zich het koningsgraf moest bevinden, en daarbij waren thans al zijn gedachten. Hij wilde slapen, om den volgenden dag des te vroeger te kunnen opstaan, en de rest boezemde hem in het minst geen belang in.

Inge had half glimlachend, half bedroefd geluisterd naar dit korte gesprek, en wendde zich nu tot Raffles met de woorden:

„Zoo is mijn vader nu eenmaal, mijnheer. Er bestaat voor hem maar een ding van belang op de wereld — wat daarnaast ligt, beschouwt hij als onbeteekenende beuzelingen, niet waard om er een enkel woord aan te bevestigen. Kunnen wij terugkeeren?”

Zwijgend keerde het kleine groepje nu terug naar het kampvuur, dat helder opvlamde. Er werd onder het eten ook niet veel gesproken, en vroeg begaven allen zich ter ruste, op Henderson na, die het eerst zou waken.

Dien nacht werd er slechts eenmaal alarm gemaakt, toen een leeuw, zeker het wijfje van het gedooide dier, brullend het kamp een weinig te dicht naderde en door Brand met een welgemikt schot werd neergelegd.

De jongeman en Raffles waakten op hun beurt, en goed uitgerust werden allen den volgenden morgen wakker.

ZESDE HOOFDSTUK.

De weg naar het Onbekende.

De dag beloofde zeer schoon te zullen worden, en het ongeduld van professor Ekvall was zoo groot, dat Raffles besloot, aanstonds na het ontbijt op te breken, en den afstand per vliegmachine af te leggen, wat zeer gemakkelijk zou gaan, en heel wat tijd zou besparen.

De kleine watervaten werden opnieuw gevuld met frisch water, de machine werd nog eens goed nagezien, alles werd ingeladen, en toen stapten allen weer in, en verlieten deze plek, die ongetwijfeld door wilde dieren bezocht werd, maar waar men althans schaduw had, groen en helder water.

Thans vlogen zij het onbekende tegemoet, naar een dorre, woeste streek, waar zij geen menschen zouden aantreffen, waar hun allerlei gevaren konden wachten, en waar zij misschien geruimen tijd zouden moeten vertoeven, tot het doen van de noodige nasporingen. Een vlucht van nauwelijks twintig minuten bracht de vliegmachine weder boven Mabruk. De plaats is bewoond door een paar honderd Touaregs, die leven van de opbrengst van eenige schrale akkers, en wat hunne kudden schapen en kameelen hun opleveren, en zij moesten wel aan een bovennatuurlijk verschijnsel gelooven, toen de reuzenvogel op een paar duizend meter hoogte over hun schamel dorp vloog, om in zuidelijke richting te verdwijnen, naar de streek, die geen hunner zou durven bezoeken, omdat er zich geen water bevond, omdat het daar de woestijn was, in de eigenlijke beteekenis van het woord. Pas tien dagreizen verder, in Mamun zouden reizigers, die naar het zuiden durfden doordringen, weder een oase vinden, en water.

Op aanwijzing van den professor deed Raffles, boven Mabruk gekomen, de machine naar het zuiden afzwenken, en nadat er omstreeks achthonderd kilometers waren afgelegd in nog geen anderhalf uur tijds, gaf de geleerde, die naast Raffles was gaan zitten, en op wiens magere wangen zich vuurroode, ronde plekken van opwinding vertoonden, een korten schreeuw, en wees met trillende vingers omhoog.

Vijftien honderd meters onder de vliegmachine, en een paar kilometers meer naar het zuiden, vertoonde zich een soort van zwart-groene vlek, van onregelmatigen vorm, en waarvan de grootte niet te bepalen viel op deze hoogte. Raffles keek den geleerde vragend aan, en toen deze ijverig met het hoofd knikte, bijna dansend van opwinding, liet hij de vliegmachine aanmerkelijk dalen, en toen bleek het spoedig genoeg, wat die vlek moest voorstellen.

Het was een soort van stad geweest, of misschien een groote vesting, met geweldige wallen, die zich daar onder de vliegmachine uitstrekte, in een langwerpigen vorm, voor een groot gedeelte onder zand en gesteente bedolven, en toch nog duidelijk herkenbaar. Scherp staken de muren af tegen het gele zand, en het was op het eerste gezicht onbegrijpelijk, hoe de oorspronkelijke bewoners ertoe hadden kunnen komen, in het hartje van deze barre woestijn een vesting te stichten een nederzetting, een stad, of wat het dan wesen mocht. Het was duidelijk, dat naar alle schijn een ontzettende zandverstuiving, een orkaan van ongehoord geweld, een bergstorting wellicht hier het aanschijn van de geheele natuur had gewijzigd, en de stad voor een groot gedeelte had bedolven.

Want het werd Raffles al spoedig klaar, dat, wat zij hier nu zagen, slechts een klein gedeelte was van wat duizenden jaren geleden wellicht een machtige stad was geweest. Misschien hadden zich hier bosschen bevonden, zeer zeker had hier water gestroomd — en dat alles was bedolven onder het zand. Wellicht had hier een van die monsterachtige, plotselinge veranderingen in de aardkorst plaatsgegrepen, zooals zij zich vroeger wel voordeden, duizenden eeuwen voor het begin van onze Christelijke jaartelling, en waaraan vele geleerden het nog steeds toeschrijven, dat een geheel vasteland, het geheimzinnige Atlantis, in den Atlantischen Oceaan is verzonken.

Gedeelten van zuilengaanaderijen, ruïnes van tempels, afgebrokkelde walmuren tee-

kenden zich scherp af in het grille licht van de zon, en gansche bosschen van woekerplanten, die hier op een onbegrijpelijke wijze in het leven bleven, overdekten bijna den geheelen puinhoop, die zich scheen uit te strekken over een lengte van een drietal kilometers, en over een breedte, half zoo groot. Een weinig daarvan afliggend, verhief zich een reeks steenachtige heuvels, waarvan het einde zelfs op een hoogte van vijfhonderd meter niet te zien was, en die zonder eenigen overgang oprezen uit de rotsige zandvlakte.

Dit alles had een vreemdsoortig voorkomen, iets geheimzinnigs, angstwekkend, alsof het niet werkelijk zoo was, maar gedroomd werd in een zonderlingen droom.

„Dalen! Maar daal dan toch!” schreeuwde de professor, wild met zijn magere armen zwaaiend, en hevig aan zijn bril rukkend. „Dit moet de plek zijn — dit is de plek, waarvan gesproken wordt in den brief van Koning Menes.”

Raffles bracht de machine nog lager, en koos zijn landingsplaats in de schaduw van een stuk van den ontzaglijken ringmuur, zeker wel twintig meters hoog, die in vroegere tijden waarschijnlijk de geheele stad omgeven had.

Zoodra de machine was uitgelopen en de reizigers snel waren uitgestapt, werden er, zooals steeds sterke eikenhouten planken geschoven onder de wielen, opdat deze niet langzaam maar zeker in het zand zouden wegzakken, en weder opstijgen zouden bemoeilijken, misschien wel onmogelijk maken.

En toen dit geschied was stonden de vijf reizigers onbewegelijk stil en luisterden. Er viel volstrekt niets te luisteren, want niet het minste gerucht was hoorbaar en toch was het, alsof de lucht vervuld was van de verwonderlijkste klanken, een zingend geluid, waaraan geen naam te geven was.

Dat was de stilte van de woestijn, en hier nog wonderlijker dan overal elders, men zou bijna zeggen — nog beter hoorbaar. Hier waren honderden eeuwen wellicht voorbijgegaan, zonder dat die stilte ooit verstoord was, zonder dat een dier zich bewoog, zonder dat een blad ritselde. Geen vogel was te zien in de strakblauwe lucht, geen insect zoemde, geen grasspriet ritselde.

En zelfs de professor sprak onwillekeurig op zachten toon, toen hij eindelijk zeide:

„Dit is de Stilte van de eeuwen, mijne heeren! En wij zijn de eersten, die haar weder verbreken. Moge het zijn ten bate van de we-

tenschap! Wat ik verrichten wil, dat verricht ik uit naam van Zweden!”

Zijn kleine oogen fonkelden achter de ronde brilleglazen, zijn bleeke gelaatskleur had plaatsgemaakt voor een vurig rood, dat vlak onder zijn oogen begon, en hij trilde van trots en gespannen verwachting.

En nu begon het eerste onderzoek.

Zooals gezegd was de machine neergestrekken in de blauwe schaduw van een dier reusachtige ringmuren, op welks bovenvlak twee strijdwegens elkander met gemak zouden kunnen passeeren. De muur scheen opgetrokken te zijn uit ontzaglijke blokken vierkant gehouwen zandsteen, en eens te meer stond Raffles vol bewondering stil voor dit werk van menschenhanden, zooals hij had stilgestaan voor de tempelruïnen van Hermopolis, en zich had afgevraagd, hoe het mogelijk was, dat men steenblokken van duizenden tonnen gewicht tot op een hoogte van soms dertig, veertig meters had kunnen oplichten.

Deze walmuur rees nu rechtstandig uit den grond, maar nigde een weinigje naar binnen, ofschoon het volstrekt onmogelijk geweest zou zijn, zijn steilte te beklimmen. Op twintig meters afstand van de plek waar de vliegmaschine stond, gaapte een ontzaglijke bres, waarvan de onderzijde zich omstreeks zeven meter boven het zand bevond, zoodat het wellicht mogelijk zou zijn, daar aan den anderen kant van den muur te komen. Maar spoedig bleek dit niet noodig te zullen zijn.

Want nogmaals veertig meters verder ongeveer bevond zich een poort, en de bronzen deur daarvan, gewelfd, losgerukt van de ontzaglijke hengsels, was naar binnengevallen, en het werd nu duidelijk, dat inderdaad deze wonderlijke vestingstad vernietigd moest zijn door een natuurramp van ongehoorden omvang.

De bronzen deur was zeker wel tien meter hoog, en iedere vleugel was drie meter breed. Zij was geheel uit brons vervaardigd, zooals dadelijk bleek, toen de professor er met zijn kleinen geologen-hamer op klopte, en wat van de oppervlakte wegkraste met zijn zakmes.

Het was door deze poortopening, dat de reizigers langzaam binnentraden, en het eerste wat zij zagen waren de overblijfselen van een reusachtigen tempel waarvan nog eenige zuilen in den vorm van dikbuikige flesschen overeind stonden.

Professor Ekvall was haastig vooruit gelopen, zijn ongeduld niet langer meester, en

toen men hem een schreeuw van opwinding hoorde slaken, kwamen allen naderbij.

De kleine man was niet zonder moeite op een paar van de omgevallen pilaren geklauterd, en wees met uitgestrekte vinger, zegevierend als een veldheer die zijn slag gewonnen heeft, naar wat er nog over was van een der zuilen ter zijde van den tempelingang.

Hij verviel weder in zijn meesterachtig toontje, toen hij zich tot de anderen wendde en uitriep:

„Weet gij wie dat is?”

Henderson, die een oogenblik naar de half uitgewischte figuren op de voorzijde van den vierkanten zuil gestaard had, riep aanstonds uit:

„Een man met een varkenskop, professor!”

„Een varkenskop!” herhaalde de professor op een toon van de diepste minachting. „Dat is de kop van een stier, vriendje! Dat is toch god Apis, vriendje! Dat was een der goden van de oude Egyptenaren, vriendje! Begint gij nu te begrijpen, mijnheer... Raffles, Sneffles, hoe was de naam ook weer — waarom ik met zooveel recht kon volhouden, dat er, tienduizenden jaren geleden, een schijnbaar onverbreekelijk verband heeft bestaan tusschen het Egypte van voor Menes en Centraal Afrika? Weet gij wie deze figuur voorstelt? Het is Min, de god van den oogst, die in Egypte speciaal in de stad Koptos werd aangebeden! Dit is Isis — dit Osiris — de geheele godenwereld der oude Egyptenaren schijnt ook hier vertegenwoordigd te zijn, en allen werden in dezen tempel naar het schijnt aangebeden! Deze afbeelding is van den god Râh, en deze stelt ongetwijfeld Ammon voor!”

De professor, vuurrood en bezweet, had nog verscheidene andere afbeeldingen ontdekt, in het gesteente gegrift, en toonde ze zooals de concierge van een historisch slot kamers en meubelen aan de bezoekers toont.

Henderson had hoofdschuddend naar die zeer groote figuren gekeken, waarvan eenige uitmuntend bewaard waren gebleven, en zeide hoofdschuddend:

„Het zijn menschen — gewone menschen, maar met den kop van een stier, of van een kat, of van een ibis!”

De professor kwam driftig op hem toe-stuiven, en riep toornig, alsof Henderson een slechte leerling was, dien hij moest terechtwijzen:

„En begrijp je dan niet, uilskuiken, waarom de Egyptische goden in die gedaante werden afgebeeld? De oude Egyptenaren zagen

hen als menschen, tenminste als wezens met het uiterlijk van menschen, zooals de oude Grieken Zeus, Hera, Apollo, Minerva, als menschen zagen. Zij geloofden echter dat hun geest in de lichamen van dieren was overgegaan, van katten, ibissen en stieren — van rammen ook wel, en daarom beelden zij hen af met de koppen van deze beesten! Begrepen? Verstaan? Onthouden? Goed zoo — dan gaan wij verder!”

En de kleine, levendige man was alweder op een groot steenblok geklauterd, hijgend en zijn schenen schavend, thans gewapend met een vergrootglas, en poogde hier en daar een gedeelte van een opschrift te ontcijferen.

Raffles was naderbij gekomen en zeide zacht:

„Het komt mij volkomen gelijk voor aan de oudst bekende hieroglyphen der Egyptenaren, professor!”

„Dat zijn zij ook, mijnheer, dat zijn zij ook!” riep professor Ekvall uit. „Er is geen sprake van, of wij hebben hier met een volkomen gelijkvormigheid te doen. Ik tart nu mijn collega's, mij nogmaals aan te vallen op mijn stelling! Hier hebben wij de bewijzen, overvloedig, en voor het grijpen! Deze stad zou Memphis kunnen heeten, of Cheops. De bouworde is volkomen gelijk, de tempels hebben hetzelfde vierkante grondvlak, de goden zijn afgebeeld met dezelfde attributen! Mijnheer, gij hebt mij dezer dagen gezegd, dat gij een misdadiger waart, het is mogelijk, en ik wil mij daaromtrent geen oordeel aanmatigen. Het valt buiten mijn gezichtsveld. Maar al hadt gij u geheele familie uitgemoord, dan nog zou ik het u gaarne vergeven, om het onuitsprekelijk genot, dat gij een ouden man thans verschaft hebt! Wat zou uw familie er opaan komen, vergeleken bij deze vondsten? Een heele volksstam zou er niet tegenop wegen. Ik dank u, mijnheer, ik dank u!”

En bovenop zijn kolom staande, strekte de kleine professor zijn trillende handen naar Raffles uit, welke plotselinge beweging hem het evenwicht deed verliezen, zoodat hij omhoog tuimelde, en in het zand terecht kwam. Hij krabbelde echter dadelijk weer overeind en zeide onverstoort:

„Waar was ik ook weer gebleven? Nu, het doet er ook niet toe. Willen wij voorloopig verder gaan, mijne heeren?”

„Zou de hitte ons niet te zeer plagen, professor?” waagde Brand in het midden te brengen.

„Welke hitte, mijnheer?” riep de kleine

man driftig uit. „Ik merk niets van hitte. Ik vind het hier heerlijk koel! Laten wij verder gaan!”

Raffles en Brand wisselden een zwijgenden blik met elkander, glimlachend om dat kleine mannetje, als het ware bezeten door zijn lievelingsdenkbeeld, en toen gingen allen behoedzaam verder, over een dikke laag zand, hier en daar ter hoogte van minstens zes of acht meter, die, zooals nu duidelijk bleek, de stad bijna geheel had bedolven, en slechts een hooger gelegen stukje had gespaard.

Deze wijk had bepaald op een heuvel gelegen, hetgeen duidelijk was af te leiden uit de omstandigheid, dat de ringmuur een honderdtal meters verder langzaam afliep, totdat de bovenzijde tenslotte onder het zand verdween.

Het was dus duidelijk dat hij oorspronkelijk de helling van een lagen heuvel had moeten volgen.

De professor was den tempel reeds binnengegaan, als men deze uitdrukking mag gebruiken, daar de zoldering was ingestort, waarschijnlijk onder den hevigen druk van zand en rollend gesteente, en begaf zich naar de plek, waar destijds het altaar had gestaan.

Hij knorde tevreden, keek telkens door zijn vergrootglas, wierp zich nu en dan languit op den vloer, of liever op het zand dat die vloer bedekte, bekeek de wandschilderingen, die op sommige plekken merkwaardig goed bewaard waren gebleven, en die onmiskenbaar een Egyptisch karakter vertoonden, sprong plotseling weer op, om in verrukking stil te blijven staan voor een gebarsten vaas, eveneens beschilderd, en danste als een kleine kabouter om het onderstuk van een enorme zuil, er tegen tikkend met zijn hamertje.

Inge was zeker weinig minder opgewonden dan haar vader, al toonde zij het op een andere wijze.

Zij liep met een verhoogde kleur rond, van het eene voorwerp naar het andere, en het was duidelijk dat zij van al die vreemde dingen zeker niet minder verstand had dan haar vader. De tempelruimte was vrij spoedig onderzocht, en nu zat professor Ekvall onbewegelijk op een afgebroken zuil, en leek nu zelf wel een afgodsbeeld, zooals hij daar zat na te denken, het hooge voorhoofd in rimpels getrokken, met starenden blik.

Hij had het wonderlijke manuscript, hetwelk door zijn dochter ontdekt was, op zijn knieën, en nu en dan hief hij het langzaam

voor zijn gelaat, om den inhoud te bestudeeren.

Toen liet hij zich, vlug als een jongen, van zijn hooge zitplaats glijden, en begon weder rad te praten in zijn met Duitsche, Fransche en Zweedsche termen doorspekt Engelsch.

„Wij zullen verder moeten gaan, vrienden! Volgens den brief van Koning Menes bevindt zich het grafgesteente van Koningin Asana op ongeveer vijftig steenworpen van de stad, in oostelijke richting. Wij hebben dus niets anders te doen, dan op weg te gaan!”

„Weet u dan waar de stad in oostelijke richting ophoudt, professor?” vroeg Henderson onnoozel. „Voor zoover ik kan nagaan valt er niets van te zien — alles is onder zand bedolven!”

De professor keek den reus een oogenblik doorborend aan, en zeide toen kortaf:

„U kunt gelijk hebben, vriendje, dat wij niet kunnen zien waar de stad eindigt. Maar zou ons dat terughouden? Neen zeker, dat houdt ons niet terug! Wij zullen eenvoudig zoover gaan tot wij die onderaardsche doodenstad gevonden hebben!”

„Ja, daar valt verder niets tegen in te brengen!” zeide Henderson lakoniek. „Maar zouden wij niet eerst wat eten?”

Het gelaat van den Zweedschen geleerde werd blauwrood, en hij stikte bijna in zijn woorden toen hij stotterde:

„Kun jij nu eten, vriendje? Is de wetenschap je dan niets? Stel je je maag boven je kennis? Haak je dan niet naar de grafstede van Koningin Asana?”

„Ik haak in de eerste plaats naar een paar spiegeleieren, professor, neem het mij niet kwalijk!” hernam Henderson droogjes. „Het lijkt mij een verre reis toe, en ook een soldaat moet men niet met een ledige maag in het vuur zenden.”

„Ik wil trachten, beide partijen tevreden te stellen!” kwam Raffles glimlachend tusschenbeide. „Wij zullen wat te eten meevieren, en dat nuttigen, wanneer de tijd ervoor gekomen is. Henderson, ga den voorraad halen, en neem mijnheer Brand mede, want wij zullen misschien werktuigen noodig hebben, houweelen en spaden. Neem ook touw mede, want ook die zouden wel eens noodig kunnen zijn.”

„Waar zullen wij je terugvinden Edward?” vroeg Brand.

„Hier, bij den tempelingang. Er valt nog genoeg te bezichtigen. Ik zou den professor bij voorkeur nog wel willen wijzen op het-

geen ik hier ontdekt heb — een afbeelding, die zonder eenigen twijfel van den god Touth is, hetgeen op een onmiskenbaren samenhang met den Egyptischen Godendienst zou wijzen!"

De professor gaf een schreeuw van blijdschap, en terwijl Henderson en Brand zich op weg begaven naar de vliegmaschine, de eerste schouderophalend, en met de vaste overtuiging in zijn gemoed, dat de Zweedsche professor niet wel bij het hoofd was, snelde deze op Raffles toe, trachtte hem heen en weer te schudden, wat hem maar half gelukte, en riep uit:

„Ik geloof waarlijk dat gij vrij wat dingen weet! Hoe zijt gij eigenlijk tot het beroep van inbreker gekomen? Bevalt het u op den duur?"

„Maar vader!" zeide Inge vermanend, met een schuwen blik op den man, die, schijnbaar zonder eenige bijbedoeling, haren vader de verwezenlijking van zijn lievelingsplan had mogelijk gemaakt.

Maar Raffles was volstrekt niet geraakt.

Hij kon zich zeer wel indenken in den gemoedstoestand van den geleerde, die alle beroepen, welke dan ook, over een kam scheerde, als zij niet in betrekking stonden met het zijne.

Hij glimlachte flauwtjes toen hij ten antwoord gaf, langzaam en als met tegenzin:

„Het bevalt mij in het geheel niet, professor — maar ik moet het doen, omdat de dingen op deze wereld niet zijn zooals ze moesten wezen. Ik zou u dat gaarne willen uitleggen, als ik niet moest vreezen, dat gij mij niet zoudt begrijpen!"

„Daar is veel kans op, mijnheer," zeide Ekvall, ijverig met zijn vogelkopje knikkend. „Hoe zeidet gij ook weer — gij schrijft immers dit beeld aan Touth toe?"

Raffles knikte zwijgend.

Toen kwam Inge naar hem toe en zeide heel zacht en verlegen:

„Maar wat gij niet aan mijn vader kunt zeggen — dat zoudt gij mij kunnen mededeelen! Misschien zou ik het kunnen begrijpen!"

DUBEC RECLAME.

Meerdere Filmsterren volgen. Vraagt voorwaarden in den Sigarenwinkel of bij den fabrikant.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Een onverwacht einde.

Het duurde bijna twintig minuten, voor Henderson en Brand terugkeerden, beladen met levensmiddelen, houweelen, spaden, lange touwen, en andere noodzakelijke voorwerpen.

De professor danste letterlijk van ongeduld en wilde niet toestaan, dat men, vóór de tocht begon, den maaltijd zou gebruiken, zoodat Henderson, wiens maag reeds weder begon te jeuken, wel genoodzaakt was, onder het voort-

loopen wat gedroogde vruchten en brood te verorberen.

De gereedschappen werden over Raffles, Henderson en Brand verdeeld, daar men den professor zelfs geen kinderschopje had kunnen toevertrouwen, zonder de zekerheid te hebben, dat hij het onderweg zou verliezen, en toen begonnen zij onder de brandende stralen der middagzon, die een schier onduurbare hitte verspreidden, langzaam door het zand te waden, dat de stad bijna geheel bedekt had.

Waar zij zich thans bevonden hadden, dat was als het ware de boegspriet van een gezonken schip, waarvan nog een klein gedeelte boven de golven uitstak.

Zij kwamen nog voorbij eenige overblijfselen van huizen, marmeren platen, waarin opschriften, die den geleerde telkens een schreeuw van opwinding en blijdschap ontrokken, men kwam voorbij de plek, waar de bronzen poortdeuren waren omgevallen, ware kunststukken van smeedwerk, maar nu zoo gloeiend heet, dat men ze niet ongestraft met de hand kon aanraken, en toen breidde zich weer de zandvlakte voor hen uit, ongeveer vierhonderd meter verder afgesloten door wat een lagen rotswand bleek te zijn, behoorend tot een tafelberg die verderop weder overging in hogere bergen. Zonder eenigen twijfel was deze stad vele eeuwen geleden aangebouwd tegen de helling van den berg, en het zand was juist van den tegenovergestelden kant gekomen, en had haar bedolven.

De professor scheen van die hitte niet den minsten last te gevoelen, maar liep haastig voort, zoo vlug zijn voeten hem wilden dragen over het koperroode zand, los en verraderlijk, waarin men somtijds wegzakte als in losse sneeuw, een gevolg van wervelwinden, die op sommige punten als het ware uithollingen maken in het zand, die dan later met in de luchtzwevende zanddeeltjes losjes gevuld worden. Het is een soort drijfzand, en het is zeer bezwaarlijk, soms zelfs onmogelijk, zich daaruit zonder hulp weder los te werken, als men er eenmaal ingezakt is. Reeds eenmaal was Henderson den professor te hulp gekomen, die eensklaps, tot zijn groote verbazing tot over zijn middel in het zand wegzakte. Hij greep den geleerden heer eenvoudig in zijn halskraag, trok hem weer op vasten grond, en ging verder of er niets gebeurd was — de hooggeleerde heer trouwens ook. Hij scheen zulke zaken heel natuurlijk te vinden, en de moeite van een bedankje niet waard.

Het was ongeveer half een in den middag, toen het kleine troepje eindelijk den voet bereikte van den tafelberg, waartegen de stad was aangebouwd. Die rotswand was hier omstreeks drie meter hoog, maar het was duidelijk, dat zij zich nog minstens tien of vijftien meter verder onder het zand moest uitstrekken.

De rots scheen te bestaan uit een soort van basalt, grijsgroen van kleur, en niet al te hard. En onmiddellijk verzekerde de professor, dat uit deze steensoort de Egyptenaren de buitenbekleding van hunne tempels vervaardigden, enorme steenplaten, soms wel acht meter lang, zes meter breed, en een decimeter dik, die vaak voor zolderingen werden gebruikt, en waarvan men zich tot op heden vruchteloos afvraagt, hoe de bouwmeesters deze gevaarten hebben kunnen hanteeren.

Op het oog gezien bevond zich er niet de minste opening in deze rotswand, en strekte zij zich links en rechts in een flauwe bocht onafgebroken uit, zonder een scheur, zonder iets dat op een holling daarbinnen wees.

„Ik vermoed dat de opening zich onder het zand zal bevinden! Als er hier tenminste een geweest is!” merkte Raffles op.

„Er is er heel zeker een geweest, mijnheer!” riep professor Ekvall ongeduldig stampvoetend. „En als hij onder het zand is — dan moeten wij hem aan den dag brengen, want ik zeg u dat hier, binnen in dezen tafelberg, zich de doodestad uitstrekt, de necropolis, in wier midden Koningin Asana rust!”

„Dat is zeer goed mogelijk professor — maar wat gij daar voorstelt is ondoenlijk!” hernam Raffles bedaard. „In dit klimaat zouden wij zelfmoord plegen als wij wilden trachten, met eigen hand ook maar een honderdste — wat zeg ik — een duizendste deel van dit zand af te graven! Wij zouden er maanden voor nodig hebben bovendien. En verder hebben wij er de werktuigen niet toe. Want bedenk dat dit zand is als water. Men zou het moeten afdammen, zooals men een haven gedeeltelijk afdamt, waar in den droge gewerkt wordt. Zie, overtuig u zelf!”

Raffles had een schop genomen, stak dien vlak naast den rotswand in het zand, tot het blad geheel verdween, lichtte een schep zand op — en onmiddellijk liep het gevormde gat weer dicht met het fijne, op deze plek steenroode zand.

De professor maakte een ongeduldig gebaar, trok aan zijn bril, vloekte in het Zweedsch,

en hij kwam weer pas tot kalmte toen Inge hem de hand op den schouder legde en ernstig sprak:

„Wij kunnen het onmogelijke niet doen, vader, bedenk dat. Mijnheer heeft volkomen gelijk. Dit zand is nog erger dan water — het is zeker even zoo bewegelijk! Zeg me eens, mijnheer. . . . Raffles, kan die toestand geen gevaar opleveren?”

„Dat hangt er vanaf, miss!” antwoordde Raffles ernstig. „In zekeren zin kan de toestand zelfs buitengewoon gevaarlijk worden! Zijt gij wel eens in de Alpen geweest? Weet gij wat lawines zijn?”

„O ja, — ik heb er zelf eens een voorbij zien donderen, op nauwelijks honderd meters van de plek, waar wij ons bevonden!”

„Maar weet gij ook wel, dat zulk een lawine, dat wil zeggen honderdduizenden kubieke meter sneeuw, somtijds in beweging kunnen worden gebracht door een enkelen verkeerden stap van een onervaren bergbeklimmer? Sterker nog — dat een te luid gesproken woord de luchtlagen op groote hoogte zoodanig aan het trillen kan brengen dat dit voldoende is om zulk een lawine in beweging te brengen?”

„Ik heb er wel eens van gehoord — ik heb mij bijna nooit kunnen voorstellen dat het waar is!”

„Het is volkomen waar, miss, dat verzeker ik u! Het is ook niet zoo verwonderlijk! De lucht is op groote hoogte buitengewoon ijl, en raakt heel gemakkelijk aan het trillen. Ga maar eens na hoe luid het klinkt, als een eenvoudig keisteentje op groote hoogte omlaag rolt! Welnu, die trillende luchtlagen kunnen op deze of gene plek een weinig sneeuw doen verschuiven — en maar al te vaak is een handvol sneeuw die van zijn plaats geraakt op de uiterst gevaarlijke „Abhänge” voldoende, om reusachtige massa's in beweging te brengen.”

„Maar van zoiets kan hier geen sprake zijn, mijnheer!” riep de professor driftig uit. „Ten eerste is de toestand van de lucht hier geheel anders, ten tweede zijn er geen bergen! Tenminste geen bergen, waarvan wij iets te vreezen hebben!”

„Dat is nog zoo zeker niet, professor!” hernam Raffles hoofdschuddend. „Wat de lucht betreft — het is waar dat wij hier niet op zeer groote hoogte zijn, — integendeel, het punt waar wij ons thans bevinden, ligt stellig onder den zeespiegel, maar daarentegen zijn

de luchtlagen hier overmatig verhit, en buitengewoon gevoelig voor geluid! Wat de bergen betreft — hebt gij dan niet gelet op den zeer hoogen zandheuvel, in het noordoosten? Ik schat zijn hoogte op minstens acht honderd meter, en. . . .”

„Gij zoudt mij toch niet willen wijsmaken, mijnheer, dat die heuvels zich ooit in beweging zouden kunnen zetten?” riep de professor toornig uit.

„Een plotseling opstekende wind, een onverhoedsche afkoeling, heftige slagen op de rots zouden dat zeker kunnen teweegbrengen, professor,” hernam Raffles bedaard. „Ik moet u er op wijzen voor wij verder gaan, dat de hitte sedert een paar dagen bijna onuitstaanbaar is geweest — en dat er heel zeker een storm uit het noordwesten is te wachten. Ik behoef u natuurlijk niet te zeggen wat een Samoem is! Haar kracht is in normale omstandigheden reeds verschrikkelijk, en zeker op deze open plek, waar het gebergte als een soort van golfbreker dienst doet, waarachter de orkaan met verdubbelde felheid woedt!”

„Als gij bang zijt, mijnheer, dan raad ik u aan, achter te blijven!” riep de professor op heftigen toon. „Wat mij betreft, ik ga verder!”

Een ander zou misschien toornig zijn geworden — maar Raffles glimlachte slechts — hij kon zich zeer wel in den gedachtengang van den professor indenken, hij begreep zijn begeerte, zijn doel te bereiken, en hij wist dat een geleerde nu eenmaal nooit volkomen normaal is op zijn eigen terrein.

Hij zeide dus rustig:

„Geen van ons is bang professor, en wij zullen u natuurlijk vergezellen. Ik achtte het echter mijn plicht, u op het gevaar te wijzen, dat zich kan voordoen, en nu verwacht ik gaarne eenige aanwijzing van u, hoe wij in het binnenste van dezen tafelberg zullen geraken!”

De professor begon als een stout kind met zijn voeten te trappelen, en betastte den rotswand alsof hij naar een deur zocht.

Toen zeide Henderson rustig:

„Er bovenop zal wel een of andere opening zijn, dunkt mij!”

Het scheelde weinig, of de geleerde was hem om den hals gevallen.

„Zoo ziet men dat zelfs de grootste domkop wel eens een goeden inval heeft!” juichte hij. „Vriendje, je plan is goed, en we zullen het uitvoeren. Naar boven, spoedig!”

Henderson had zijn sterk lichaam reeds tegen den wand gesteund en met onbegrijpelijke vlugheid waren Raffles en Brand op zijn schouders en vandaar op de platte oppervlakte van den tafelberg geklauterd. Zij lieten touwen neer, waaraan de gereedschappen eerst werden opgetrokken, en toen kwam de professor aan de beurt. Hij kreeg een sterk touw onder de armen, een tweede om het middel, en zoo werd hij naar boven gesjord. Met Inge ging het heel wat gemakkelijker. Henderson vatte haar eenvoudig bij de enkels, tilde haar zoo op, en stak haar Raffles toe, naast wien zij een oogenblik later op het rotsplateau stond. De reus zelf leverde nog de meeste moeilijkheden, want het was heel lastig, zijn zwaar lichaam op te trekken en heel veel houvast aan den gladden wand had hij niet. Toch gelukte tenslotte ook dit, maar nu waren allen ook zoo uitgeput, dat eenige rust volstrekt noodig was, die men benutte door de maaltijd te gebruiken, bestaande uit beschuit, gecondenseerde welk, en wat droog vleesch.

De hitte scheen nog te zijn toegenomen, maar het ongeduld van den professor was zoo groot, dat men besloot op te breken. Waarschijnlijk zou het daarbinnen ook wel koeler zijn, dan op deze door de zon geblakerde oppervlakte van basalt, die ondanks het schoeisel de voetsoolen bijna schroeide.

En nu begon men naar spleten te zoeken, die er niet schenen te zijn, tot de professor bijna wanhopig was, en op het punt stond, in tranen uit te barsten.

Maar eensklaps slaakte Raffles een uitroep, die allen deed toesnellen. Hij had een bijna zuiverronde opening ontdekt, en vlak daarvoor de overblijfselen van wat eens een soort van tempeltje scheen te zijn geweest. Die opening had zich zeker in het midden daarvan bevonden, en de tempel was voor profanen vroeger zeker streng verboden. En bij den opstaanden rand van dat gat, gelijkend op den ingang van een put, had zijn scherp oog een gedeeltelijk uitgewischte inscriptie ontdekt, die vertaald luidde: „Dit is de ingang tot het rijk der dooden. Aan u, goden der Onderwereld, bevelen wij de ziel van Asana aan?”

Het had weinig gescheeld of professor Ekvall was aan een beroerte bezweken. Zijn vreugde kende geen perken, en hij danste als een vroolijke kabouter heen en weer, zonder in het minst acht te geven op de ontzettende

hitte, die iedereen het zweet bij stroomen over het gelaat deed vloeien.

De voorbereidselen voor de afdaling waren spoedig genomen. De ronde opening mat ongeveer anderhalve meter in doorsnede, en niet ver van de oppervlakte begon een smalle, steenen wenteltrap, in de rots uitgehouwen. Het was duidelijk dat deze alleen bestemd was voor de priesters, want men zou onmogelijk de zware sarcophagen langs dezen weg naar de Doodenstad hebben kunnen brengen. De vier electriche zaklantarens werden allen ontstoken, en de afdaling begon met de grootste behoedzaamheid. Henderson ging vooraan, het meisje liep in het midden, en Brand sloot den kleinen stoet. Raffles had de treden geteld — het waren er niet minder dan honderdtwintig en tamelijk hoog, tot zij eindelijk den bodem van den put bereikt hadden.

Zij mondde uit aan het begin van een zeer groot gewelf, met fijn zand op den bodem, en zeker wel vijftien meter hoog. Dit gewelf stond met een korte gang in verbinding met het benedeneinde van den put. Een doodsche drukkende stilte heerschte hier. De lucht was er bedompt, maar het was hier veel minder warm dan daarboven, en men zou zelfs van een aangename koelte kunnen spreken, zonder die vreemdsoortige lucht, die echter volstrekt niets met lijkenlucht gemeen had. Het was dus wel duidelijk, dat de lijken allen gebalsemd waren en bovendien gesloten in luchtdichte kisten van basalt of graniet.

Deze ruimte moest zeker beschouwd worden als een soort van voorhof, een tempelhof, want in het midden bevond zich een altaar, volkomen gaaf, en onmiddellijk zijn Egyptischen oorsprong verradend, rondom het voetstuk in roode menie beschilderd met menschelijke gedaanten, die in plaats van menschenhoofden, de koppen van rammen, uilen, katten, arenden, en stieren droegen. Aan de wanden waren nog de bronzen ringen te zien, waarin zeker de fakkels werden geplaatst, die dit wonderlijke hol in het binnenste van den tafelberg moesten verlichten. De rook trok dan zeker weg langs den put, waardoor de priesters afdaalden. De houten deur echter, die de korte gang van den tempelhof scheidde, was volkomen vermolmd, en alleen het bronzen beslag lag nog over het fijne zand verspreid, dat den bodem bedekte.

De vier lampen verlichtten de ruimte voldoende, om aan het einde daarvan een soort poortgewelf te ontwaren, waar achter flauw-

tjes een zuilengaanderij zichtbaar was, niet van natuurlijke oorsprong, maar door menschenhanden uitgehouwen in de rots.

Professor Ekvall, trillend van opwinding, dreef tot voortgaan aan, en zwiwend schreden allen door deze rotszaal, gingen onder het poortgewelf door, en stonden nu onder de zuilengaanderij, die zich links en rechts ver uitstreckte, en in een hoefijzervorm heenliep om wat een ruimte bleek te zijn, waarnaast de tempelhof slechts een onnoozel vertrekje leek. En aanstonds bleek het doel van deze gaanderij. Want in den wand waren, op geregelde afstanden, diepe nissen uitgehouwen, drie verdiepingen hoog, en op ieder van die verdiepingen stond een kist, groot en zwaar, uit zandsteen, en sommige daarvan droegen opschriften. Maar de wanden liepen niet onafgebroken door, want talrijke zijgangen liepen uit op deze geweldige zaal, zeker vijftien meter hoog, en op zijn minst honderdvijftig meter lang. Dit was dus zeker het middenplein van die vreemde doodenstad, die door Koning Menes in zijn brief genoemd werd!

Professor Ekvall, die het zweet van zijn voorhoofd droogde, dat evenwel zijn oorsprong niet in de hitte vond, want de temperatuur was hier zeer dragelijk, zeide heesch:

„Verder! Verder! Dit alles kunnen wij later onderzoeken. Het graf van Asana! Het graf van Asana! Het is wellicht daargindsch — achter die bronzen deuren.”

Zwiwend en haastig staken allen de zaal in haar geheele breedte over, en toen stonden zij voor twee prachtig bewerkte deuren, versierd met stierenkoppen, en Henderson moest al zijn reuzenkracht inspannen, om een van de vleugels dier deuren te openen.

De professor had het opschrift ontcijferd, in een der deurhelften gegrift, en zijn stem trilde toen hij sprak:

„Hier is het!”

De deuren sloten een bijna volkomen ronde zaal af, omstreeks vijftig meter in doorsnede, en in het midden daarvan, op een rond voetstuk, verrees een soort van kleine tempel, met een lage bronzen deur, en te weerszijden, op de hoeken, geflankeerd door levensgrootte beelden van den echtgenoot, en den broeder van de Koningin, die haar zeker tot in den dood hadden vergezeld. En zoo schoon waren deze beelden, zoo natuur getrouw, dat zij in het licht der zaklantarens schenen te leven en de indringers met hun wijdgeopende, zwarte oogen toornig schenen aan te staren.

De beide gedaanten droegen een soort harnas van goud, dat fonkelde in de stralen der lampen, een tot op de knieën reikend rokje, met goud bestikt, scheenplaten van goud, en aan den gouden gordel een krom zwaard, terwijl beiden de een in de rechter, de ander in de linkerhand een lange spies droegen, waarvan het einde op den grond steunde. Een der beide gedaanten droeg de Heilige Slang, de Urae op het voorhoofd, uit goud en edelgesteente gedreven, en hij moest dus de broeder van Asana zijn, die zelf Koning was geweest.

De beelden waren uit brons en door een meesterhand gedreven.

Maar spoedig dwaalden de blikken der verbaasde, verrukte ontdekkingsreizigers, over andere voorwerpen in de zaal — over prachtige troonzetels, uit louter ivoor, met gouden platen versierd, kleine tafels, uit zilver gedreven, en ingelegd met barnsteen versiersele, koningsstaven van ebbenhout, de krul van massief goud, en andere emblemata van gezag, zooals de korte zweep, met drie slagen, en verder hoofdversiersels, oorhangers, terwijl een kleine, ronde tafel als het ware bezaaid was met de prachtigste ringen, voor armen en vingers, bezet met edelgesteente, waarvan de waarde zelfs niet te ramen was, diamanten, groot als duivenieren, robijnen, zeldzame parelen, en blauwe saffieren.

Ook stond er een soort van rustbank, staande op vier leeuwenklauwen, die met gouden platen was versierd, en die eveneens uit ivoor was vervaardigd. En al deze voorwerpen, glinsterend en schitterend, zagen er uit, alsof zij pas den dag tevoren door vrome handen rondom de graftombe van Koningin Asana waren verzameld.

Slechts de weefsels, die hier en daar neerhingen of over de troonzetels waren geworpen, hadden den tand des tijds niet kunnen weerstaan, en zagen er uit alsof zij uit spinrag waren geweven. Slechts het gouddraad, de gouden en zilveren loovertjes hadden weerstand weten te bieden, en hielden deze stoffen nog bijeen.

Met een enkelen blik was het te zien, dat de schatten, in het graf van Toet-Ankh-Amen gevonden, in het niet zonken naast dezen overvloed van schoone, kostbare kunstvoorwerpen, die, alleen maar naar de waarde van het goud en het ivoor berekend, op zijn minst vier of vijf millioen pond sterling zouden kunnen opbrengen!

Langzaam waren allen naderbij getreden,

en Inge keek aandachtig naar Raffles op wiens gelaat echter niets anders te bespeuren viel dan de grootste belangstelling voor deze onschatbare staaltjes van oude Egyptische juweliers- en goudsmeedkunst. Geen spoor van hebzucht, geen glinstering van begeerte — slechts de aandacht van den kunstenaar!

De plechtige stilte die hier heerschte, maakte het schouwspel nog aangrijpender. Het was alsof de twee zwarte beelden met hun gemaillieerde oogen, waarin de oogballen van git waren, de indringers zwijgend en dreigend volgden.

Wat professor Ekvall aangaat, de arme man was een flauwte nabij. Hier zag hij eindelijk een van zijn vurigste wenschen bekroond, hier had hij dan eindelijk ontdekt, wat hij wist te bestaan, en dat hij steeds had willen vinden, en eindelijk kon hij de spot, de kleinereende verbazing en de ontkenning van zijn collega's met gelijke munt betalen! Hij zou middelen weten te vinden om dit alles te vervoeren, al zou het duizenden kosten. Hij zou het in beslag nemen uit naam van de Zweedsche regering. Zijn naam zou voorgoed gevestigd zijn.

Maar eensklaps, terwijl de oude geleerde zich reeds gereed scheen te maken een onderzoek in te stellen naar de deur van de graf-tombe, die de sarcophaag met de mummie der Koningin moest bevatten, werd de aandacht der reizigers door iets anders in beslag genomen. Het was een ver, zonderling gerommel, dat klonk als een verre branding, en op het zelfde oogenblik geleek het, alsof de grond begon te trillen, snel en onophoudelijk. Het was dezelfde gewaarwording als wanneer men op een spoorstaaf gaat staan terwijl in de verte een trein komt aandonderen.

Allen keken elkander verbaasd en ook een weinig ongerust aan, en toen begon Raffles op gedempten toon:

„Dat klinkt alsof er ergens water stroomt.”

„Water — in deze woesteni?” riep Brand verwonderd uit.

„Dat komt meer voor, mijn waardel!” hernam Raffles ernstig. „Onderaardsche stroommen, dikwijls van aanzienlijken omvang, strekken zich vaak over tientallen kilometers lengte uit onder het zand, waar zij zich een bedding hebben gegraven in het graniet, of het basalt, hetwelk een deel vormt van Afrika's bodem. Waaruit zouden anders de bronnen ontspruiten in de oases? Het is aan geen twijfel onderhevig of die worden gevoed door onderaardsche stroommen!”

„Het geluid wordt steeds sterker!” merkte Henderson op. „Het klinkt nu als een water-vall!”

„Misschien heeft er daarboven een aanzienlijke verplaatsing van het zand plaats gehad — en ik geloof dat wij beter deden, zoo spoedig mogelijk terug te keeren!” hernam Raffles. „Wij zijn reeds vele uren hier beneden, en niemand kan zeggen, hoe de toestand boven ons hoofd is! Ik heb een storm voorspeld — misschien is die reeds op komst.”

Brand, die de zaal bijna in haar geheele lengte had doorlopen, met zijn zaklantaren gewapend, had zijn oor tegen een der wanden gelegd, en riep vanwaar hij stond:

„Ik geloof dat het water met zeer groote kracht achter dezen muur of misschien er onder of er boven voortstroomt! De wand is niet zeer dik, naar het schijnt. Ik begrijp echter niet, hoe het komt, dat wij dit luide geraas pas nu hooren!”

„Misschien is er ergens een wand bezwaken, door den hevigen aandrang van het zand!” zeide Raffles op ernstigen toon. „Kom, vrienden — ik geloof niet dat het goed is om hier te blijven! Het geraas wordt voortdurend sterker.”

„Maar de schatten — de schatten van Koningin Asana — het graf!” jammerde professor Ekvall. „Gij denkt toch niet dat ik deze plek nu zal verlaten?”

Raffles wilde een antwoord geven, toen een luide kreet van Brand het hem belette.

„Het zand! Daar komt het zand!” schreeuwde de jongeman, en hij wees met zijn vinger naar een plek, een soort van nis in den rots-wand van de zaal, waardoor het zand met onweerstaanbaar geweld als water naar binnendrong. Het was duidelijk dat ergens een aardstorting moest hebben plaatsgehad, en dat geweldige massa's zand waren heengeperst door de spleten en scheuren van het gewelf dezer onderaardsche zaal. Toen klonk er een dreunende slag, en een paar pilaren van het gewelf begaven zich met oorverdoovend geweld, en tegelijk met het zand, stortte zich een krachtige waterstroom, ter dikte van een meter wel, door een opening dicht onder het gewelf naar binnen, met een alles overstemmend geraas, zand, en kleine steenen meevorend.

Het was duidelijk dat iedere seconde ver-toef hier den dood kon brengen.

Allen ijlden naar den aangrenzenden tempelhof, maar Raffles moest op zijn schreden

terugkeeren om den professor los te rukken van de graftombe, waaraan hij zich als een wanhopige vastklemde.

Met zulk een verbazende snelheid en kracht drong het met zand vermengde water binnen, dat Raffles reeds tot zijn enkels door de weeke brij waadde, toen hij den tegenspartelenden en schreeuwenden geleerde met zich meevoerde. Zij hadden de deuren nog niet bereikt, of op dezelfde plek waar Brand zooveel gestaan had, bezweek de dunne rotsmuur en de onderaardsche stroom, die blijkbaar een nieuw bed gezocht en gevonden had, stortte zich met een onbegrijpelijke kracht ook door dezen nieuwen uitlaat in de grafzaal, en overal stortten nu de pilaren in, met een alles overstemmend gedreun alsof de Dag des Oordeels was aangebroken en de wereld verging.

Brand, die met wijd opengesperde oogen nog eens omzag, zag, hoe een ontzaglijk rotsblok zich losmaakte van het verwulf op de graftombe terecht kwam en ze verbrijzelde met alles wat ze bevatte. Bleek van schrik, vluchtend voor deze ongebreidelde natuurkracht, die rotsblokken van duizenden tonnen als speelgoed voor zich uit dreef, snelden allen zoo vlug hun voeten hen dragen wilden door de tempelhof, waar het ook reeds overal begon te kraken en te scheuren, terwijl het water hen voortdreef, en met onbegrijpelijke snelheid die onderaardsche holen begon te vullen. Het water stond hun reeds bijna tot het middel, toen zij de wenteltrap begonnen te beklimmen.

Henderson had professor Ekvall als een kind op zijn schouders genomen, want de arme oude man was bijna krankzinnig van smart en wanhoop, en men moest hem met geweld medevoeren.

Het was niet mogelijk, zich voor elkander verstaanbaar te maken, zoo oorverdoovend was het geraas van het binnenstroomende water, de krakende pilaren, de instortende muren, en van die duizenden sarcophagen, die verpletterd werden door het zich begevende gesteente.

Zoo snel zij maar konden klommen zij steeds verder omhoog door den put, die scheen te zwiepen als een mast, en waarvan de wanden eveneens reeds hier en daar kleine scheuren begonnen te vertoonen, die steeds grooter werden.

Het was alsof de elementen zich als furiën op elkander geworpen hadden, en elkander de heerschappij betwistten. Alles was zoo snel

gegaan, dat de reizigers als verbijsterd waren, en ieder oogenblik vreesden zij, tusschen de wanden van dezen nauwen put te worden platgedrukt.

Zij waren bijna boven, toen er een instorting plaats had. Inge, die tusschen Raffles en Brand in liep, klemde zich uit alle macht aan Raffles vast, die voor haar uitliep, want zij voelde de treden onder haar voet meegeven en wankelen.

Brand voelde zich als het ware door een onweerstaanbare macht opgeheven, en kon de hand grijpen van Henderson, die den half bewusteloozen professor op het rotsplateau had neergelegd. De reus en Raffles trokken uit alle macht, en slaagden er tenslotte in, beiden in veiligheid te brengen — als men daarvan kon spreken op de naakte oppervlakte van een vlakke rots, die door den storm werd geëeseld. De lucht was in die paar uren geheel verduisterd, en het was bijna onmogelijk, door de warreling van zand verder dan eenige meters voor zich uit te zien. Toch werd het nu duidelijk wat er geschied moest zijn — inderdaad had de zandberg zich langzaam in beweging gesteld, en was voortgerold als een gigantische golf, die zich van terzijde bovenop het rotsplateau had geworpen, en zich met vreeselijk geweld een doortocht had gebaand tot bij de bedding van den onderaardschen stroom, den loop daarvan zich had gewijzigd, en hier en daar den betrekkelijk dunnen rotswand had doen bewijken.

Van het graf van Koningin Asana zou nu wel niets meer over zijn. Alles was verpletterd, verbrijzeld onder het ontzettende gewicht van het neervallende gesteente.

„Naar de vliegmaschine!" beval Raffles kortaf, „en de hemel geve dat wij haar ongeschonden terugvinden!"

Zonder dat er een woord gesproken werd lieten allen zich van het rotsplateau in het zand glijden, en worstelden tegen den wind in om de plaats te bereiken, waar zij de vliegmaschine hadden achtergelaten.

Aller hart was van vrees vervuld, want vreeselijk moest hun lot zijn als er iets geschied was met het kostbare toestel dat hen weder moest terugvoeren naar de beschaafde wereld. Eindelijk, na een worsteling, die het uiterste van hun krachten vergde bereikten zij den voet van den muur.

Een zucht van dankbaarheid ontsnapte hun — de wind had de machine slechts een weinig doen wenden, en met den kop juist tegen den

muur gedrukt, zoodat slechts een der schroeven onbeteekenend beschadigd was. De storm had hier ook niet die kracht die hij elders kon uitoefenen, want de vijf meter dikke muren boden zelfs aan de hevigste orkanen gemakkelijk weerstand.

En Inge had tranen in de mooie oogen, toen zijn Raffles de hand toestak, en met bevende stem zeide:

„Nu weet ik, wie gij in werkelijkheid zijt, mijnheer! Zonder uw hulp zouden wij zeker zijn omgekomen, mijn vader en ik!”

De volgende aflevering (Nr. 643) zal bevatten:

De Koning der Woestijn.

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885